

1

พันธะหวาม

“ปล่อย”

เสียงวิงวอนที่เบาหวิวราวกับสายลมไม่ทำให้บุรุษที่กำลังซุกไซ้
ลำคอหอมกรุ่นหยุดการรุกรานของตัวเองได้ ตรงกันข้ามกลับยิ่งดำดิ่ง
สู่ห้วงของความปรารถนามากยิ่งขึ้น

“อย่า...” สาวน้อยเบี่ยงหน้าหนี แต่ริมฝีปากร้อนกึ่งับลงที่ต้นคอ
จนเธอสิ้นระริก

“ดีจัง” เสียงแหบห้าวกระซิบเบาๆ ก่อนจะวกขึ้นมาจูบริมฝีปากอím
ของเธออย่างอ้อยอิ่ง สอดปลายลิ้นค้นหาความหอมหวานที่ล่องลอย
ให้เขาติดกับ

“ได้โปรด...” ร่างเล็กพื้มพ้อออกมาเบาๆ สองมือน้อยๆ เกาะ
บ่าแข็งแรงเอาไว้ด้วยความอึดอึดอย่างบอกไม่ถูก รู้สึกร้อนผ่าวไปทั่ว
ทั้งร่างจนต้องบิดส่ายไปมา

“อยู่หนึ่งๆ คนดี” ชายหนุ่ม่มถอนจูบ แล้วกระซิบบอกคนใต้ร่าง
ด้วยน้ำเสียงลั่นพร่ำ แอลกอฮอล์ที่ดื่มไปมากทำให้เขาเหมือนตกลอยอยู่

ในห้วงฝัน

“หวานจัง” เขาพิมพ์ทำ ยิ้มกับตัวเองอย่างมีความสุข ฝันนี้เป็นของเขา และเขาจะอย่างไรกับคนในฝันของตัวเองก็ได้

สาวน้อยหลับตาพริ้ม คำหวานบวกกับสัมผัสอ่อนวาบความที่ไม่เคยได้พบมาก่อนทำให้หัวใจอ่อนระทวย บวกกับฤทธิ์น้ำหวานที่เพิ่งเคยได้ลิ้มลองเป็นครั้งแรก ทำให้เธอเคลิบเคลิ้มและคล้อยตามสัมผัสของคนบนร่าง

“คุณ...” สาวน้อยพยายามจะเปล่งเสียงเรียกเขา ทว่าเรื้อนร่างเปลือยเปล่ากลับถูกฝ่ามือร้อนลูบไล้จนหัวหมุน ลืมเลือนทุกอย่างที่ตั้งใจจะพูดออกมาหมดสิ้น

“ขอฉัน” ร่างใหญ่วอนขอ ปลุกเร้าอารมณ์อีกฝ่ายด้วยความซู้ของในประสบการณ์ที่มากกว่า

“ไม่ะคะ อย่า...” เธอส่ายหน้าไปมา แต่ก็ไม่มีริ้วแรงที่จะผลักไล่ร่างใหญ่ที่ทาบตัวยูบนร่าง

“มันจะดี เชื่อฉัน” อีกฝ่ายยังยืนยัน

“อย่าค่ะ” เธอส่งเสียงห้ามปราม ทว่าฝ่ามือยกขึ้นลูบไล้บนแผ่นหลังของอีกฝ่ายเหมือนถูกรอบงำ

“ไม่เอา” คนตัวใหญ่ทำเสียงหงุดหงิดทันที

“มะ...ไม่ได้ อร้าย!” ร่างเล็กส่งเสียงร้องออกมาด้วยความตกใจเมื่อลู่อูๆ กลางกายก็ถูกบุกรุกด้วยความแข็งขันจนเธอเจ็บแปลบไปหมด หยาดน้ำตาถูกปลดปล่อยออกมาทันที ขยับร่างหนีให้พ้นจากความทรมานแต่ก็ไม่เป็นผล

“เจ็บ มันเจ็บ” เธอส่งเสียงออกมาทันที ทำให้ร่างใหญ่ที่กำลังทาบตัวยูถึงกับชะงักไปชั่วขณะหนึ่ง

“ปล่อยหนู”

“เด็กดี อย่าร้อง เดี่ยวมันจะดีขึ้น เชื่อฉัน” ชายหนุ่มส่งเสียงคราง

ในลำคอ ความคับแคบทำให้เขาเองก็ขยับตัวลำบาก แต่ก็ถอนตัว
ยากแล้วในตอนนั้น

“ฮือ” เสียงสะอื้นที่ดังแว่วขึ้นมาในหู ทำให้ชายหนุ่มถอนหายใจ
ออกมา ก่อนจะกอดริมฝีปากลงบนปากอิมของเธอ แล้วจูบอย่าง
ปลอบประโลม ในขณะที่ฝ่ามือทั้งสองข้างก็คอยปลุกเร้าเธอให้ลืมนึก
ความเจ็บปวดที่มี

ไม่นานร่างเล็กก็ส่งเสียงครางในลำคอ รู้สึกผ่อนคลายและเริ่ม
โอนอ่อนผ่อนตาม ลืมความเจ็บปวดในคราแรกของตนเอง ปล่อยตัว
ปล่อยใจไปตามแรงปรารถนาของคนที่น่าม่นำ

“อา...” ใบหน้าหล่อเหลาส่งเสียงครางอย่างพึงพอใจ เริ่มขยับโยก
ร่างใหญ่ด้วยความร้อนรุ่มในอก สองมือโอบเอวบางเอาไว้แน่น ชับเคลื่น
แรงปรารถนาอย่างซ้ๆ และใจเย็น

“ทูนหัว...” ชายหนุ่มครางออกมาอย่างพึงพอใจ ก้มลงจูบที่อกอิม
ด้วยความซาบซ่านรัญจวนใจ นางฟ้าของเขาช่างหอมหวานเหลือเกิน
ช่างเป็นฝันที่สุขสันต์เกินบรรยายจริงๆ

“คุณราช” ร่างเล็กเรียกชื่อนั้นออกมาด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ ก่อนจะ
ถูกปิดปากด้วยจูบอันหิวกระหายพร้อมกับแรงปรารถนาอันเรียกร้อง
และรุนแรงจนเธอแทบขาดใจ

สองมือยกขึ้นโอบรอบลำคอเขา ส่งเสียงครางกระเส้าออกไปอย่าง
หน้าไม่อาย หูทุกอย่างถูกรอบงำด้วยสัมผัสแปลกใหม่จนกระเจิดกระเจิง
แล้วแต่ร่างใหญ่จะชักนำไปในทิศทางใด

จวบจนสุดท้ายร่างเล็กก็เกร็งกระตุก พร้อมกับเสียงครางที่บ่งบอก
ถึงความสุขสม ในขณะที่ร่างใหญ่เองก็ถึงกับหมอบราบทาบทับบนตัวเธอ
ด้วยอาการเหนื่อยหอบ

“เด็กดี” เอกราชครางในลำคอ ก่อนจะมอบจูบแสนหวานให้เธอ
เป็นการตอบแทน อิมเอมกับสิ่งที่ได้รับจนแทบล้าลัก

“อ้อ...” สาวน้อยตรงประห้วง แต่ก็เผยปากให้เขารูกรานตามใจ กระทั่งอีกฝ่ายพอใจแล้วพลิกตัวลงไปในอนข้างๆ โอบกอดร่างเธอไว้ในอกแล้วเผลอหลับไปด้วยกัน

“คุณพระ!”

“ว้าย! ตายแล้ว”

เสียงกรี๊ดด้วยความตกใจของคนที่เปิดประตูห้องเข้ามาในตอนสาย ทำให้ร่างเปล่าเปลือยที่นอนอยู่ในอ้อมกอดของกันและกัน ขยับตัว ก่อนฝ่ายชายจะหะสิ่งพรวดลุกขึ้นมา นั่งบนเตียงด้วยอาการงงๆ พยายามหรีตตามองคนที่ก้าวเข้ามาในห้องนอนของตัวเองว่าเป็นใคร ที่มารบกวนการนอนของตน

“ตาราซ! นี่มัน...เกิดอะไรขึ้น”

“คุณแม่” เอกราชขยี้ตา ก่อนจะมองไปยังมารดาที่กำลังยืนตัวลั่นอยู่ตรงหน้า มีสายหยุดแม่บ้านยืนเอามือปิดปากอยู่ด้านหลัง

“ลูกตาล” สายหยุดเพิ่มพ้อออกมาอย่างไม่เชื่อสายตาตัวเอง เมื่อเห็นหน้าเด็กสาวที่กำลังนอนหลับอยู่บนเตียงของเอกราชชัดเต็มสองตา เอกราชซงรักก็กึก เมื่อได้ยินสายหยุดเรียกชื่อใครบางคน ก่อนจะทำปากค้างตกใจ เมื่อพบว่าตัวเองไม่ได้นอนอยู่บนเตียงตามลำพัง หากแต่มีร่างของใครคนหนึ่งนอนอยู่ด้วย

บ้าฉิบ! แบบนี้เมื่อคืนก็ไม่ใช่ฝันอย่างนั้นสิ

เอกราชรีบดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมให้เด็กสาวทันที พร้อมกับความเครียดที่เล่นเข้ามาเป็นริ้วๆ ในสมอง นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน ทำไมเขากับเด็กนี่ถึงได้...

งานเข้าแล้ว! หมดละ! ไรราช!

“ลูกตาล ตื่นเดี๋ยวนี้! ตื่นเร็ว” สายหยุดปรีเข้าไปปลุกเด็กสาวด้วยความร้อนใจ ทำให้ร่างเล็กที่นอนหลับสนิทขยับตัวและลืมตาขึ้นมาทันที

“ป่าสาย”

“ตื่นเดี๋ยวนี้ แล้วบอกป้ามาว่ามันเกิดอะไรขึ้น”

ติริดา หรือลูกตาล กะพริบตาปริบๆ เมื่อเห็นสายหยุดมองเธอ ด้วยสายตาทิกล นี่มันเกิดอะไรขึ้น ทำไมจู่ๆ สายหยุดถึงได้มาปลุกเธอ ถึงเตียงแบบนี้

เอ๊ะ! นี่มันไม่ใช่ห้องนอนของเธอนี่

ติริดาลุกพรุดขึ้นมานั่งทันที พร้อมกับความเจ็บแปลบกลางกาย จนต้องส่งเสียงครางออกมาเบาๆ ในขณะที่ฝ่ามือของใครบางคน ยื่นเข้ามาโอบประคองเธอไว้ ทำให้ติริดาถึงกับหันขวับไปมองด้วยความตกใจเป็นอย่างมาก

“คุณราช”

ติริดาพึมพำ หัวใจดวงน้อยหล่นวูบลงไปอยู่ที่ตาตุ่ม เอกราช ไม่มีเสื้อผ้าติดตัว แถมยังอยู่ใต้ผ้าห่มผืนเดียวกับเธออีกด้วย นี่มันอะไรกัน หรือว่าเธอกับเอกราช...

ติริดาหน้าตาหยดเหมะ สิ่งที่เธอคิดว่ามันคือฝันไม่ใช่ฝันเสียแล้ว หากแต่มันเป็นเรื่องจริงอย่างนั้นหรือ โอ้ย...นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน ทำไมเธอกับเอกราชถึงได้...

“แต่งตัวให้เรียบร้อย แล้วลงไปคุยกับแม่ข้างล่างให้รู้เรื่อง”

รังรองออกคำสั่งกับลูกชายด้วยความโกรธ ก่อนจะหันไปมองติริดาด้วยแวตาสงสารและเห็นใจเป็นอย่างมาก

“ลูกตาลก็เหมือนกัน แต่งตัวให้เรียบร้อยแล้วลงไปคุยกันข้างล่างด้วย อ้อ! โทรมบอกให้ยายมาคุยกันที่นี้ด้วย เดี่ยวนี้และตอนนี้เลย”

รังรองสั่งจบบก็รีบเดินออกไปจากห้องของลูกชายทันที เพราะขึ้นนางอยู่นานกว่านี้อาจจะระงับอารมณ์ของตัวเองเอาไว้ไม่ได้ ปล่อยให้ลูกชายตัวดี! ทำแบบนี้ได้อย่างไรกัน ติริดาอายุเพียงเท่านั้น ทำไมถึงได้ไม่รู้จักรักหักห้ามใจบ้าง

รังรองอยากจะทำ ทั้งโกรธทั้งผิดหวังในตัวลูกชายเพียงคนเดียว
ของตน จนอยากจะทำอะไรก็ตามที่ตัวเองอยากจะทำ แต่ก็ไม่เคยทำอะไรเสียหายนหรือผิดทำนอง
คลองธรรม แล้วยิ่งกับเติบอายุเท่าที่ตรงตา เอกราชคงไม่อยากหาเรื่อง
ใส่ตัวแน่นอน

“รีบแต่งตัวให้เรียบร้อยเถอะ เดี่ยวบ่โทร.หายายให้เอง ไม่ต้อง
กลัวนะ บ่ได้อยู่ทั้งคน จะไม่ให้ใครมาทำอะไรลูกตาดโดยเด็ดขาด”

สายหยุดลูบศีรษะเด็กสาวอย่างปลอบประโลม ก่อนจะหันไป
มองค้อนเอกราชแล้วเดินตามรังรองไปอีกคน นางไม่รู้หรือว่าเกิด
อะไรขึ้น แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นเอกราชก็ต้องรับผิดชอบทุกอย่างที่เกิดขึ้น

ตริตาก็หันหน้าแล้วสะอื้นออกมาเบาๆ นี่เธอทำอะไรลงไป
ความสาวความบริสุทธิ์ที่เธอหวงแหนมาตลอดถูกทำลายไปจนหมดสิ้น
แล้ว แบบนี้เธอจะมีหน้ามองหน้าผู้เป็นยายได้อย่างไรเล่า

“ลูกตาด ฉัน...”

“อย่ามายุ่งกับหนู” ตริตาหันไปตะคอกใส่คนข้างๆ พร้อมกับ
ปิดมือที่เอื้อมมาแตะบนหัวไหล่ด้วยความคับแค้นใจ ทำไม่ต้องเกิด
เรื่องเลวร้ายกับเธอแบบนี้ด้วย ทำไมสวรรค์ถึงต้องทำให้ชีวิตของเธอพัง
ด้วยน้ำมือของเอกราชกันเล่า

“ฉัน...ขอโทษ” เอกราชกล่าวออกมาในที่สุด เขารู้สึกผิดเหลือเกิน
ที่เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น แต่ให้ตายเถอะ! เขาไม่ได้ตั้งใจให้ทุกอย่างมันลงเอย
แบบนี้จริงๆ หากย้อนเวลาได้ เขาจะมีสติให้มากกว่านี้ และจะยับยั้ง
ความใคร่ที่มันครอบงำเขาจนทำเรื่องผิดร้ายแรงลงไป

ตริตาเบือนหน้าหนี ก่อนจะขยับตัวเพื่อก้าวลงจากเตียงให้พ้น
จากเขา แต่ความปวดร้าวที่ยังคงอยู่ก็ทำให้เธอต้องชะงัก ไม่อาจก้าวลง
จากเตียงเพื่อไปยังห้องน้ำได้ง่ายๆ

“ลูกตาด”

“ปล่อย ไม่ต้องมายุ่งกับหนู” เธอขึ้นตัวหนี เมื่อเขาขยับเข้ามา โอบประคองร่างเล็กด้วยสีหน้าตื่นตกใจ

“อย่ามาทำอวดเก่งเลยนะ” เอกราชทำเสียงหงุดหงิด ไม่อยากสนใจ เธอหนัก แต่ก็อดละอายใจตัวเองไม่ได้ เขาทำเธอเจ็บเองนี่นา จะโดนเธอ ต่ำว่าก็สมควรแล้ว

“ก็เพราะใครกันล่ะ ที่ทำให้หนูต้องเป็นแบบนี้” เธอตวาดใส่เขา เสียงแข็ง

“โทษฉันฝ่ายเดียวก็ไม่ได้หรอก เธอเองก็ไม่ได้ซัดขี้นี่” เอกราช ยอกย้อน ทำให้ตริตาหน้าแดงด้วยความอายและโกรธแค้นจนอยากจะทำกรีดออกมาให้ดังลั่น

“ก็หนู...” ตริตาไม่รู้ว่าจะเถียงอย่างไร เธอเองก็ทำอะไรไม่ได้ เหมือนกัน จำได้ร่างๆ ว่าพาเขามาส่งที่ห้อง หลังจากนั้นก็สละสลือเหมือนอยู่ในความฝันจนมีเงาไปหมด

“เอาเถอะ จะมาเถียงกันให้ได้อะไรขึ้นมา” เอกราชถอนหายใจ เขาพลาดไปแล้ว เพราะฉะนั้นก็ต้องยอมรับผลกรรมที่ตัวเองก่อ

ชายหนุ่มมองหน้าหวานๆ แล้วรู้สึกเสียใจ ตริตาอายุไม่เท่าไรเอง คิดว่าเธอก็คงเสียใจมากที่พลาดทำให้เขาแบบนี้ ผีห้าซาทานตัวไหนกันนะที่มันเข้าสิงเขา ทำให้ขาดสติจริงแก่เด็กน้อยที่ไม่รู้ประสาอย่างเธอ คนนี้ได้

“หนูจะเข้าห้องน้ำ” ตริตาบอกหัวนๆ อยากอยู่คนเดียวและตั้งสติให้มากกว่านี้

“ฉันพาไปเอง”

“ไม่นะ ปล่อยหนู” ตริตาโวยวาย เมื่อจู่ๆ เอกราชก็ก้าวลงจากเตียง ทั้งที่ไม่มีเสื้อผ้าติดกายเลยสักชิ้น แถมยังซ่อนอุ้มเธอขึ้นในวงแขน หลังจากนั้นก็พาเธอไปยังห้องน้ำโดยไม่ยอมฟังคำทัดทานใดๆ เลย

“คุณราชปล่อยหนู” ตริตาดีดตื่น แต่เอกราชก็ไม่ฟัง จนกระทั่ง

เข้ามาในห้องน้ำ เขาถึงได้ยอมปล่อยให้เธอเป็นอิสระ

เรียวยางามล้นระริก เซเล็กน้อยเมื่อเขาปล่อยให้ยีนได้ฝึกบัวสองแก้มอาบไปด้วยน้ำตาที่ไหลริน ไม่มีสิ่งใดจะน่าอับอายสำหรับเธอไปมากกว่านี้อีกแล้ว ตอนนี่เธอไม่เหลืออะไรแล้วจริงๆ ไม่ว่าจะเกียรติหรือศักดิ์ศรีของความเป็นลูกผู้หญิงที่เธอรักษามันเอาไว้มาตลอด

เอกราชหัวใจหล่นวูบ เห็นน้ำตาของเธอแล้วก็อยากฆ่าตัวเอง ชายหนุ่มเอื้อมมือไปหาไหล่บางที่ลั่นไหวหมายจะปลอบโยน ทว่าต้องดึงกลับมาเพราะละอายเกินกว่าจะหน้าด้านทำแบบนั้นได้

“รีบจัดการตัวเองให้เรียบร้อยเถอะ คุณแม่รออยู่”

พุดจบกี้เดินหนีออกมาจากห้องน้ำแล้วปิดประตูให้เธอ ก่อนจะยกฝ่ามือขึ้นมาปิดหน้าตัวเองด้วยความเครียดอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน นี่เขาทำอะไรลงไป เขาทำลายอนาคตเด็กที่ไร้เดียงสาเพียงเพราะความเมาและขาดสติอย่างนั้นหรือ

เขาควรทำอะไรต่อไป...

เอกราชถามตัวเองในใจ ก่อนจะไปหยิบเสื้อผ้าขึ้นมาสวมใส่ทุกอย่างกระจัดกระจายอยู่บนพื้นห้อง ไม่ว่าจะเป็เสื้อผ้าของเขาหรือของเธอ ยืนยันว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นเมื่อคืนนี้คือเรื่องจริงที่ไม่ใช่แค่ความฝัน

“ไอ้ราช แกนี่มัน...”

เอกราชขบกรามเข้าหากัน เมื่อเห็นลูกไม้สีหวานฉีกขาดเสียหายยับเยิน นี่เขาทำอะไรลงไป ทำไมถึงได้ขาดสติทำชั่วๆ กับเธอแบบนั้นให้ตายเถอะ! นี่เขาควรทำอะไรต่อไปดี

“คุณราชต้องรับผิดชอบค่ะ”

น้ำเสียงเอารื่องของภรรยาทำให้ เอกฉัตร ฉัตรากานต์ ต้องหันไปกุมมือเธอแล้วบีบเบาๆ ไม่อยากให้แพรไหมที่กำลังห้องแก็ใกล้ลั่นตลอด

เครียดมากจนเกินไป เพราะอาจมีผลต่อเด็กในท้องที่กำลังจะเกิดมาได้
เอกราช ฉัตรากานต์ ถึงกับถอนหายใจดังเฮือก ก่อนจะเหลียว
ไปมองตริดาที่นั่งพับเพียบก้มหน้าอยู่ที่พื้น โดยมีายทองมิ่งนั่งอยู่ข้างๆ
ด้วยสีหน้าเคร่งเครียดเป็นอย่างมาก

“ราชต้องแต่งงานกับลูกตาล” รั้งรองประกาศกร้าว ในเมื่อลูกชาย
ของนางทำผิดต่อตริดา ลูกชายของนางก็ควรรับผิดชอบการกระทำของ
ตัวเองอย่างลูกผู้ชาย

“คุณแม่ครับ” เอกราชหันขวับไปมองมารดาด้วยความตกใจทันที
“ไม่นะคะคุณท่าน หนูไม่แต่งคะ” ตริดาเองก็คัดค้านทันที เธอ
กับเอกราชไม่ได้รักหรือชอบพอกัน จะให้แต่งงานกันไปได้ได้อย่างไร
อีกอย่างเธอก็ยังเด็กมาก ยังไม่พร้อมจะใช้ชีวิตร่วมกับใครทั้งนั้น

เธอเรียนจบชั้นมัธยมปลายแล้ว และกำลังจะเป็นนักศึกษา
ในมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ กำลังจะมีอนาคตที่ดี
และทุกอย่างจะมาพังทลายเพราะผู้ชายเพียงคนเดียวไม่ได้ ตริดา
ไม่ยอมเด็ดขาด

“ได้ยังไงล่ะลูกตาล เราเสียเปรียบคุณราชไปแล้วนะ จะมาบอกว่า
ไม่แต่งได้ยังไง” สายหยุดเตือนสติเด็กสาว อย่างไรก็ตามเสียเอกราชก็ต้อง
รับผิดชอบทุกอย่างที่เกิดขึ้นทั้งหมด

“หนูไม่แต่งคะ จะยังไงก็ไม่แต่งเด็ดขาด” ตริดายืนยันทั้งน้ำตา
ก่อนจะหันไปมองหน้าเอกราชด้วยความเจ็บช้ำน้ำใจ เธออาจเสียตัว
ให้เขาไปแล้ว แต่เธอจะไม่เสียความเป็นตัวเองเด็ดขาด

“แล้วใครอยากแต่งกับเธอกันล่ะ” เอกราชย้อนหันหน้ามอง
แม่คนหญิงจงหองด้วยความหงุดหงิดในใจ เขาเองก็ไม่ใช่ว่า
กระจอกงอแงตรงกันข้ามกลับมีผู้หญิงมากหน้าหลายตามาชอบ
เยอะเยยะ แต่ทำไมจะต้องมาโดนเด็กกะโปโลอย่างยายนี้รังเกียจด้วย

“เอาเถอะๆ พอทั้งสองคนเลย” เอกฉัตรยกมือห้าม ก่อนจะหันไป

มองน้องชายต่างแม่ด้วยความหนักอกหนักใจ เขาไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าเอกราชจะเมามาขนาดสติได้ขนาดนั้น ทั้งที่ปกติก็ระวังตัวเองมาตลอดในเรื่องแบบนี้

“ไหนลองอธิบายมาหน่อยตาราช ว่าทุกอย่างมันเกิดขึ้นได้อย่างไร”
รังรองหันไปถามลูกชาย อยากรู้ว่าเพราะอะไรทั้งคู่ถึงได้ไปนอนบนเตียงด้วยกันแบบนี้

“ผม...แค่เมา” เอกราชบอกอ้อมแอ้ม พร้อมกับหันไปสบตากับหญิงสาวอีกคนที่นั่งฟังอย่างเงียบๆ โดยไม่บริภาษใดๆ

“เมาหรือไม่เมายังไง คุณราชก็ต้องรับผิดชอบลูกตาลนะคะ”

“คุณจีน่า” เอกราชอุทานเรียกชื่อหล่อน ก่อนจะมองหน้าคนพูดด้วยความรู้สึกขุ่นข้องหมองใจ หากไม่เป็นเพราะจีน่าปฏิเสธเขาเมื่อคืนนี้ เอกราชก็คงไม่กินเหล้าจนเมาหัวทิ่มหรอก

จีน่าเป็นเพื่อนสนิทของเอกฉัตรพี่ชายคนรองของเขาเอง ทำให้เขากับหล่อนค่อนข้างสนิทกันมาก เขาขอหล่อนแต่งงานในวันฉลองวันเกิดของตัวเอง ทว่าจีน่ากลับปฏิเสธเขาอย่างไร้เยื่อใย

“คุณราชรักคุณจีน่าค่ะ ไม่ใช่หนู เพราะฉะนั้นเราสองคนจะแต่งงานกันไม่ได้” ตีรดาพูดออกมาตามตรง ทำให้ทุกคนที่นั่งอยู่ในห้องถึงกับมองตากันด้วยความตกใจ

“ว่าไงนะตาราช” รังรองยกมือทาบอก ก่อนจะหันไปมองลูกชายสลับกับจีน่าด้วยความตกใจ นี่มันเรื่องอะไรกัน ตีรดาเอาอะไรมาพูด

“คือผม...” เอกราชอีกอึก ไม่คิดว่าจะโดนยายเด็กกะโปโลแฉความจริงต่อหน้าทุกคนแบบนี้

“คุณราชขอคุณจีน่าแต่งงาน แต่คุณจีน่าปฏิเสธ คุณราชก็เลยดื่มเหล้าจนเมา” ตีรดาพูดไปตามที่ตัวเองรับรู้

“แล้วมันยังงัยกัน มันเกี่ยวอะไรกับการที่แกกับลูกตาลถึงไปลงเอยกันแบบนี้” เจ้าของบ้านอย่างเอกฉัตรเอ่ยถามด้วยความสงสัย

แอบตกใจเรื่องน้องชายขอจีน่าแต่งงานอยู่ไม่ใช่บ่อย แต่ก็ต้องเอาไว้
สืบความกันทีหลัง เพราะตอนนี้ต้องเอาเรื่องของน้องชายกับเด็กในไร่
ของตนก่อน

“ผม...” เอกราชไม่รู้จะเริ่มต้นเล่าอย่างไร ตอนนี้เขาสับสนไปหมด
แล้ว คิดอะไรไม่ออกเลยสักนิดเดียว

“คุณราชให้หนูไปเอาเหล้ามาให้ค่ะ แล้วก็ระบายเรื่องคุณจีน่า
ให้หนูฟัง บอกว่าโดนคุณจีน่าปฏิเสธ จากนั้นก็ให้หนูลองชิมไวน์ดู
ชิมไปชิมมาก็เลย...” ดิรดาหน้าตาไหล เพราะความอยากลองอะไรใหม่ๆ
ตามที่เอกราชคะยั้นคะยอทำให้เธอต้องสูญเสียสิ่งล้ำค่าในชีวิตไป
มันน่าโมโหตัวเองนัก

เธอโกรธเขาก็จริง แต่โกรธและผิดหวังในตัวเองมากกว่า หาก
ตัวเองไม่แตะต้องของมีนเมาที่มีรสชาติกลมกล่อมขวิดนั้น ชีวิตของเธอ
ก็จะมีทางผิดพลาดร้ายแรงอย่างนี้

“เป็นความผิดของผมเองครับพี่ฉัตร ที่คะยั้นคะยอให้เธอดื่ม
เป็นเพื่อน ตอนนั้นผมเมามากจนเดินกลับห้องตัวเองไม่ไหว ก็เลยให้
ลูกตาลช่วยพุงไปส่ง จากนั้นมันก็เลย...” เอกราชพูดไม่ออก ความผิดนี้
เขายินดีรับไว้เพียงคนเดียว เพราะเด็กสาวไม่ได้รู้เรื่องด้วยเลย

“ทำไมกันราช ทำไมลูกถึงทำแบบนี้ รู้ไหมว่าราชกำลังทำลาย
อนาคตลูกตาล” รังรองตำหนิลูกชาย อยากจะตีให้รู้สำนึก แต่เอกราช
ก็ไม่ใช้เด็กๆ ที่นางจะใช้ไม้เรียวสั่งสอนได้เหมือนเมื่อก่อน

“แล้วนี่เราจะเอาอย่างไรกันดีคะ” สายหยุดเอ่ยขึ้นมา มองหน้า
เด็กสาวที่อาบไปด้วยน้ำตาก็ยิ่งสงสารและเห็นใจ

“ฉัตรว่ายังไงลูก”

รังรองหันไปถามลูกเลี้ยงที่รักเหมือนลูกตัวเองอย่างขอความเห็น
เมื่อก่อนเอกฉัตรกับภรรยาเรียกนางว่าน้ำรังรอง เพราะถือວ່านางเป็น
ญาติผู้ใหญ่คนหนึ่ง แต่พอมีหลานคนแรก ทุกคนก็กลัวว่าเด็กจะสับสน

กับการลำดับญาติ หากจะให้เด็กเรียกนางว่าคุณยายและเรียกเอกราชว่า คุณอา เด็กก็คงจะงุนงงไม่น้อย นางจึงเปลี่ยนให้ลูกเลี้ยงกับลูกสะใภ้ เรียกนางว่าแม่แทน ซึ่งเอกฉัตรกับแพรไหมก็ได้ขัดข้อง เพราะทั้งคู่ รักและเคารพรับรองเหมือนแม่แท้ๆ อยู่แล้ว

“ผมว่า...” เอกฉัตรอ้าปากจะพูด แต่คนเป็นภรรยาอย่างแพรไหม กลับชิงพูดตัดหน้าขึ้นมาเสียก่อน

“คุณราชต้องรับผิดชอบค่ะ ลูกตาลเสียหายนับี่ขนาดนี้แล้ว” แพรไหมบอกอย่างเอาเรื่อง จริงๆ แล้วเธอกำลังจะรับอุปการะเด็กสาว และส่งเสียให้เรียนหนังสือต่อ แต่เอกราชก็มาทำร้ายเด็กสาวที่เธอรัก เหมือนน้องสาวคนหนึ่งไปเสียได้

“เอาหน้าแพร เดี่ยวฉันกับคุณแม่จัดการเอง” เอกฉัตรปรามภรรยา ทำให้อีกฝ่ายถึงกับมู๋หน้าใส แต่ก็ยอมเจียบไปอย่างว่าง่าย

“ยายทองมีล่ะ จะเอาอย่างไรว่ามาได้เลยนะ ฉันจะจัดการทุกอย่าง ที่ยายทองมีต้องการเลย” รั้งรองหันไปถามความเห็นยายทองมี ซึ่งเอาแต่นั่งเจียบโดยไม่พูดจาอะไรใดๆ ทั้งนี้อาจเพราะผิดหวังเสียใจกับเรื่องของ หลานสาวจนพูดอะไรไม่ออก

“ดิฉันแล้วแต่คุณฉัตรกับคุณท่านเลยค่ะ” ยายทองมีตอบสั้นๆ

“ต้องขอโทษแทนลูกชายฉันจริงๆ นะยาย ขอโทษที่เลี้ยงลูกชาย มาไม่ดี ทำให้ลูกตาลต้องมัวหมองแบบนี้ เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน เพื่อ แสดงความรับผิดชอบจากทางเรา ฉันจะให้ทั้งสองคนแต่งงานและ จดทะเบียนสมรสกันให้เร็วที่สุด”

“มะ...ไม่นะคะ หนูไม่แต่ง ไม่จดทะเบียนอะไรทั้งนั้น” ติรดา สายหน้า เธอไม่ยอมรับความผิดชอบนี้เด็ดขาด เธอยังมีอนาคตรออยู่ เรื่องอะไรที่จะต้องมาทิ้งทุกอย่างเพราะผู้ชายที่นิกามเพียงคนเดียว

“พูดอะไรกันลูกตาล จะไม่แต่งได้ยังไง ในเมื่อเราเสียหายนให้ คุณราชไปแล้ว” สายหยุดหันไปเอ็ดเด็กสาวทันที เมื่อติรดาเอาแต่

ปฏิเสธอยู่ได้

“นั่นสิ คิดดีๆ นะลูกตาล อย่าไปยอมให้ผู้ชายมันเอาเปรียบ
ง่ายๆ สิ” แพร่ไหมหันไปสนับสนุนอีกคน ทำให้เอกราชถึงกับทำหน้าม่อ
เมือแพร่ไหมไม่ยอมเข้าข้างน้องสามีอย่างเขาเลย ทั้งที่ปกติก็เข้าอกเข้าใจ
กันดีมาตลอด

“สมัยนี้ผู้หญิงเขาคงไม่ถือเรื่องแบบนี้กันแล้วมั้งครับ ลูกตาล
เขาอาจจะซิลๆ แล้วยังก็ได้”

“ตาราซ!” รังรองตีหัวไหล่ลูกชายแรงๆ ทำเอาเอกราชถึงกับ
ร้องครางด้วยความเจ็บปวด แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้ทำให้มารดาเห็นใจเขา
ได้เลย

“ทำผิดแล้วยังจะมาปากดีอีก มันน่าตีให้ตายนัก”

“โอ้ คุณแม่ก็เห็นนี่ครับ ว่าเขาไม่ยอมให้เราจับผิดชอบ ไม่ยอม
แต่งงานมีพันธะ”

“จะยังไงแกก็ต้องจับผิดชอบ” รังรองตัดสินใจ เอกราชเหลวไหล
มานานแล้ว แต่งงานมีครอบครัวก็ดีเหมือนกัน นางจะได้เบาใจได้สักที

“ยายจำ หนูไม่แต่งงานจะ” ตีรดาหันไปกอดแขนยาย แต่อีกฝ่าย
กลับถอนหายใจแล้วมองหน้าหลานสาวด้วยแววตาคุ่นคิด

“จะไม่แต่งงานได้ยังไง ในเมื่อหนูเสียหายไปเขาไปแล้ว ยังไงพวกเขา
ก็ต้องจับผิดชอบเรื่องนี้” ยายทองมีบอกหลานสาว พร้อมกับถอนหายใจ
ออกมาดังเฮือก

“ยาย” ตีรดาใจหายวาบ นี่หมายความว่ายายก็เห็นด้วยว่าเธอ
ควรแต่งงานกับเอกราชอย่างนั้นหรือ

“ถ้าอย่างนั้นก็เอาตามนี้ ตาราซกับลูกตาลต้องแต่งงานกัน
ให้เร็วที่สุด ส่วนเรื่องค่าสินสอดยายทองมีจะเรียกเท่าไรก็เรียกมาเลยนะ
ฉันจะจัดการตามที่ยายต้องการทุกอย่างเลย”

“คุณแม่” เอกราชเรียกมารดาเสียงดัง เมื่อท่านทำอะไรไม่ถาม

ความเห็นลูกสักคำ

“หุบปากแล้วอยู่เฉยๆ ไปเลยตาราช ทุกอย่างให้แม่จัดการเอง”
รังรองหันมาออกคำสั่งกับลูกชายตาขวาง ทำให้เอกราชถึงกับกลัวจน
ชนลุก เพราะปกติท่านไม่เคยโกรธเขามากถึงขนาดนี้มาก่อน

“ดิฉันไม่ขออะไรทั้งนั้นค่ะคุณท่าน ขอแค่คุณราชดูแลลูกตาลมัน
ให้ดีก็พอ” ยายทองมีบอกอย่างเจียมตัว

“ไม่ได้สิ ทุกอย่างต้องเป็นไปตามธรรมเนียมนะยาย” รังรอง
ไม่ยอมเช่นกัน ลูกชายนางแต่งงานทั้งนี้ เรื่องพวกนี้จะขาดตกบกพร่อง
ไม่ได้ อีกอย่างฝ่ายนางก็ควรแสดงความรับผิดชอบต่อฝ่ายหญิงให้
สมเกียรติที่สุดถึงจะถูก

“ถ้าอย่างนั้นดิฉันขอแค่ผูกข้อไม้ข้อมือตามธรรมเนียมของบ้าน
และขอให้จัดงานเล็กๆ แค่ว่าพวกเราก็พอค่ะ อย่างอื่นดิฉันไม่ขออะไรแล้ว”

“แต่ยังงั้นสินสอดก็ต้องมีนะยาย ไม่อย่างนั้นทางเราก็ไม่สบายใจ
เหมือนกัน” เอกฉัตรค้านขึ้นมาเมื่อไม่เห็นด้วย

“ดิฉันไม่อยากได้เงินค่ะคุณฉัตร ไม่ได้อยากขายหลานสาวกินด้วย
แค่คุณท่านกับคุณราชแสดงความรับผิดชอบต่อเราอย่างจริงจัง แค่นี้
ดิฉันก็พอใจแล้วค่ะ” ยายทองมียืนยันในการตัดสินใจของตัวเอง

“ถ้าอย่างนั้นเรื่องจัดงานแต่ง ฉันยอมตามใจยายก็แล้วกัน แต่ว่า
เรื่องสินสอดก็ต้องตามใจฉันเหมือนกันนะยาย” รังรองยื่นข้อเสนอบ้าง

“ถ้าอย่างนั้นก็แล้วแต่คุณท่านเถอะค่ะ เราเจอกันคนละครึ่งทาง
ก็แล้วกัน” ยายทองมียินยอม ก่อนจะหันไปมองหลานสาวด้วยความ
โล่งใจขึ้นมาบ้างนิดหน่อย

อย่างน้อยฝ่ายชายก็ยอมรับผิดชอบ และยินดีรับผิดชอบทุกอย่าง
ไม่มีเหตุผลที่นางจะขัดข้องหรือปฏิเสธความรับผิดชอบนั้น ในเมื่อ
ข่าวสารกลายเป็นข่าวสุกแบบนี้แล้ว ก็ควรทำทุกอย่างให้มันถูกต้อง
เท่านั้นเอง

“แต่ว่าเรื่องเรียนของลูกตาล่ะคะ” แพร่ใหม่ถามขึ้นมาทันที
นั่นเพราะยังห่วงอนาคตที่ดีของเด็กสาว หากติรดาแต่งงานไปแบบนี้แล้ว
เรื่องเรียนของเธอจะอย่างไรต่อไปละ จะต้องเลิกเรียนไปโดยปริยาย
อย่างนั้นหรือ มันไม่ยุติธรรมสักนิด

“นั่นสิคะ ลูกตาลต้องไปเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ
ไม่ใช่หรือ” จิน่าเองก็ห่วงในอนาคตของติรดาเช่นกัน ทำให้ทุกคนในห้อง
ถึงกับเงิบงันไปพักใหญ่ทีเดียว

“หนูแต่งก็ได้ค่ะ แต่ว่า...ขอตกลงอะไรกับคุณราชได้ไหมคะ”
ติรดาโพล่งขึ้นมา ก่อนจะหันไปมองตัวการที่ขัดขวางอนาคตที่ดีของ
ตัวเองนั่นตาขุน

“ตกลงอะไรของเธอ” เอกราชหรีตามอง หมั่นไส้ในความอวดดี
จงหองของเธอไม่ใช่หน่อยเลยทีเดียว

“เราสองคนจะแต่งงานกันตามประเพณี แต่ระหว่างเราจะไม่มี
เรื่องบนเตียงเข้ามาเกี่ยวข้องโดยเด็ดขาด จนกว่าหนูจะพร้อมหรือเต็มใจ
หรือจนกว่าหนูจะเรียนจบมหาวิทยาลัยค่ะ”

“หา! เธอว่าไงนะ” เอกราชอุทาน นี่หมายความว่า จะแต่งงานกัน
แค่นั้นไหม โดยที่เขาจะตะตองเธอไม่ได้จนกว่าเธอจะเรียนจบอย่างนั้น
หรือ

“ไม่อย่างนั้นหนูก็ไม่แต่ง” ติรดาเย็นคำขาด เธอต้องการเรียนต่อ
และอยากทำความฝันของตัวเองให้สำเร็จ อยากให้แต่งเธอก็จะแต่งให้
แต่อย่าหวังว่าเธอจะยอมอ่อนข้อให้คนที่เห็นแก่มออย่างเขาเลย

“หี! คิดว่าฉันอยากจะตะตองเธอนักหรือไง ที่ทำไปก็เพราะว่า
เมากจนหน้ามิดตามัวหรือก”

“ตาราช!” เอกฉัตรหันไปตุน้องชาย เอกราชในวัยสามสิบสองเต็ม
เมื่อคืนนี้ช่างปากร้ายใจร้อนเหลือเกิน ทำเรื่องใหญ่โตขนาดนี้แล้วยังจะ
ปากดีได้อีกหรือ

ติริตากลืนก้อนสะอื้นลงคอ รู้สึกอับอายและสมเพชตัวเอง ในตอนนี้เหลือเกิน เธอรู้ว่าเขาไม่ได้ตั้งใจทำ ทุกอย่างเกิดจากความ พลังเปลือยและความเมาของเขาและเธอ เพราะฉะนั้นจะกล่าวหาว่าเป็น ความผิดของเขาคนเดียวไม่ได้ เธอเองต่างหากที่ไม่ระวังตัวเองเลย

“อย่างนั้นก็ได้ ตามที่ลูกตาลต้องการได้เลย เราจะจัดพิธีแต่งงาน กันตามประเพณีเท่านั้น แล้วให้ลูกตาลไปเรียนหนังสืออย่างที่ตั้งใจไว้ ระหว่างนั้นตาราซก็ห้ามไปยุ่งเกี่ยวกับลูกตาลเป็นอันขาด จนกว่าลูกตาล จะเรียนจบมหาวิทยาลัย” รั้งรองเห็นด้วยกับความคิดของติริตา ถือว่า เป็นการลงโทษลูกชายของนางไปในตัวด้วย

“แบบนี้ผมก็เสียเปรียบทั้งขึ้นทั้งลงสิครับ” เอกราชโวยวายทันที

“ลูกตาลต่างหากที่เสียเปรียบ อย่มาเรียกร้องให้มากนัก ลูก นั้นแหละที่ผิดต่อเธอทั้งขึ้นทั้งลง” รั้งรองเอามือบิดหูลูกชาย พร้อมกับ ปรามด้วยสายตาให้อยู่เงียบๆ ไปซะ เดี่ยวนางจะเป็นคนจัดการเอง

“เอาอย่างนี้ก็ดีละ ถึงวันนั้นถ้าพวกเขาอยากอยู่ด้วยกันต่อก็อยู่ แต่ถ้าอยากเลิกก็เลิกได้เลย ไม่ต้องมีทะเบียนสมรสมาทำให้ยุ่งยาก ลูกตาลเองก็ไม่ต้องเจอคำครหาอะไรด้วย เจอคนใหม่จะได้ไม่ต้อง คิดมากกับคนเก่าที่คาราคาซัง” แพร่ไหมประชด ยังโกรธที่น้องสามี ทำลายอนาคตของติริตาอยู่

“โธ่แพร่ ใจคอจะสาปแข่งกันไปถึงไหนเล่า” เอกราชบ่นอุบ มอง แพร่ไหมด้วยอาการแข็งๆ ที่ไม่มีใครเข้าใจและอยู่ข้างเขาเลยสักคน

“แล้วถ้าเกิดลูกตาลมันท้องขึ้นมาล่ะคะ”

คำถามของสายหยุดทำให้ทุกคนตาโต โดยเฉพาะเอกราชที่ถึงกับ อ้าปากค้างขึ้นมาทันที เหลียวไปมองเมียชั่วคืนของตนแล้วลอบกลืน น้ำลายลงคอ เมื่อคืนเขาเองก็ปล่อยตัวเต็มที่ แถมยังไม่ได้มีการป้องกัน ใดๆ อีกด้วย

“ไม่ต้องห่วงค่ะ ลูกตาลไม่ท้องแน่นอน แพร่ช่วยน้องป้องกัน

เอาไว้แล้ว” แพร่ใหม่บอกกับทุกคน เธอห่วงอนาคตของลูกตาลมาก เพราะฉะนั้นจึงต้องหาทางป้องกันเอาไว้ก่อน ด้วยการทำยาคุมฉุกเฉิน มาให้ตริตาทกิน

“ถ้าอย่างนั้นก็สรุปตามนี้แล้วกัน ส่วนเรื่องฤกษ์วันจัดงานเดี๋ยวฉันจะไปขอหลวงตาที่วัดให้ท่านช่วยดูให้ อ้อ...หลังจากที่แต่งงานกันตามธรรมเนียมแล้ว ลูกตาลจะต้องตามฉันกับตाराชเข้ากรุงเทพฯ ด้วยกัน ส่วนเรื่องเรียนต่อนั้น ทางเราจะเป็นคนรับผิดชอบเองทั้งหมด”

“แต่แพร่คิดว่า...”

“ตามนั้นเถอะแพร่ ให้สามีภรรยาเขาดูแลกันเองดีกว่า ตอนนี้เราเป็นคนนอกไปแล้วนะ”

เอกฉัตรหันมาบอกภรรยา เพราะเรื่องนี้ควรปล่อยให้เอกราชจัดการด้วยตัวเองมันถึงจะถูก เขารู้ว่าภรรยาอยากอุปการะตริตา แต่ว่าตอนนี้มันคงไม่ได้แล้ว เพราะรังรองออกปากขอให้ลูกชายจัดการทั้งหมดแล้ว

“เรื่องนั้นดิฉันไม่ขัดหรอกค่ะ ก็ดีแล้วละ พวกเขาจะได้มีโอกาสปรับตัวเข้าหากันด้วย” ยายหอมมีพยักหน้าเข้าใจ ถึงจะเป็นเรื่องที่ไม่คาดคิดมาก่อนก็ตาม แต่นางก็ต้องตั้งสติและแก้ปัญหาต่อไป ใครบ้างจะอยากให้หลานสาวโดนเจาะไข่แดงฟรีๆ อย่างน้อยฝ่ายชายก็ต้องชดใช้ให้หลานสาวของนางบ้าง

“ยาย” ตริตาเสียงเครือ มองหน้ายายแล้วน้ำตาไหลพราก หมายความว่าเธอจะต้องไปอยู่ที่บ้านของเอกราชที่กรุงเทพฯ ตามคำสั่งของรังรองอย่างนั้นหรือ

“ยายไปกับหนูด้วยสิ”

“ยายแก่แล้ว ไม่ชอบอยู่กรุงเทพฯ ที่มีคนพลุกพล่านนักหรอก ตาลไปอยู่กับคุณราชก็ดีแล้ว ยายจะได้สบายใจหายห่วง คิดเสียว่าไปเรียนหนังสือแล้วกัน”

“ยาย” ตีรดาผิดหวัง แต่ก็เข้าใจว่ายายไม่ชอบกรุงเทพฯ หรือสถานที่ในเมืองจริงๆ ยายชอบต้นไม้ใบหญ้า ชอบอากาศร่มรื่นของไร่จตุรธาแห่งนี้ของเอกจัตรมากกว่า เพราะฉะนั้นจะให้ไปอยู่ที่อื่นยายคงไม่ยอมแน่

“ไม่ต้องห่วงหรอกนะ ฉันสัญญาว่าจะดูแลลูกตาลเป็นอย่างดี” รังรองให้คำสัญญา ตีรดาเป็นเด็กขยันและฉลาด คิดว่าคงไม่สร้างเรื่องให้นางยุ่งยากอย่างแน่นอน

“ขอบคุณค่ะคุณท่าน” ยายทองมีห็นมากล่าวกับรังรอง พร้อมกับรู้สึกใจหายที่หลานสาวจะต้องห่างอกนางไปเสียแล้ว

ไวเหลือเกิน แม้จะรักและห่วงหาเพียงใด แต่นางก็คงต้องปล่อยให้หลานสาวไปกับรังรอง ไม่ใช่เพราะความร่ำรวยหรือเงินทองของฝ่ายชาย แต่เป็นเพราะอนาคตในการเรียนของหลานสาวที่จัตราคานต์ช่วยได้มากกว่า ทำให้นางตัดสินใจปล่อยหลานสาวไปโดยไม่คัดค้าน

ต่อให้อนาคตจะไปกันไม่รอด อย่างน้อยหลานสาวของนางก็ยังมีความรู้ติดตัวทำมาหาเลี้ยงตัวเองได้ ไหนๆ ตีรดาก็เสียหายให้เอกราชไปแล้ว ก็ควรใช้โอกาสนี้ทำตามความฝันของตัวเอง โดยไม่ต้องไปรบกวนแพร่ใหม่กับเอกจัตราที่ตั้งใจจะส่งเสียตีรดาอีก เพราะลำพังนางเองก็คงไม่มีปัญญาส่งเสียแน่

เมื่อตกลงกันได้ ทุกคนก็แยกย้ายกันไปตามอัธยาศัย ตีรดาเดินตามยายกลับบ้านพักคนงานท้ายไร่ด้วยร่างกายที่ไร้เรี่ยวแรง พร้อมกับหยาดน้ำตาที่ไหลรินออกมาด้วยความเสียใจ ในขณะที่ยายทองมีไม่พูดไม่จา ได้แต่เสียบกริบจนตีรดารู้สึกใจหายอย่างไรชอบกล

“ยายจำ หนูขอโทษ หนูผิดไปแล้ว” ตีรดาก็มลงกราบเท้ายายสะอื้นจนตัวโยนเพราะรู้ว่าตัวเองทำให้ยายผิดหวังและเสียใจ

ยายทองมียื่นมือไปลูบศีรษะหลานสาว ไม่ได้กล่าวโทษว่าเป็นความผิดแต่อย่างใด นางรู้ว่าหลานสาวไม่ได้ตั้งใจ หากแต่ความไร้เดียงสา

ทำให้ชีวิตพลั้งพลาด

“ตาลไม่ผิดหรอก และยายก็ไม่ได้โกรธตาลด้วย ยายเลี้ยงตาลมาตั้งแต่ตัวยังเล็กๆ ทำไมยายจะไม่รู้ว่าตาลเป็นคนยังไง ช่างมันเถอะตาล เดินหน้าทำในสิ่งที่ถูกต้องต่อไปเถอะนะ ตอนนี่ตาลไม่ใช่คนตัวเปล่า ตาลมีสามมืออย่างคุณราชที่เขาคงดูแลตาลได้ ไม่ใช่ว่ายายปลักใส่ แต่เป็นเพราะยายอยากให้ตาลมีคนดีๆ ดูแล ในเมื่อตาลพลาดทำให้คุณราชแล้ว ตาลก็ต้องเป็นเมียของคุณราช ไปอยู่กับคุณราช”

“หนูรู้ค่ะ แต่ว่า...หนูยังไม่พร้อม” เธอเข็ดน้ำตาบ่อยๆ

“ไม่พร้อมก็ต้องพร้อม ینگี้ก็ต้องแต่งงานเพื่อรักษาเกียรติของตัวเอง ตอนนี่เรื่องมันลือไปไกลมากแล้ว ยายไม่อยากให้คนอื่นมองตาลในทางที่ไม่ดี การแต่งงานคือทางออกที่ยายจะช่วยตาลได้”

“ยายจำ”

ศิริดาโผเข้ากอดยาย สองยายหลานปลอบโยนซึ่งกันและกัน ทั้งน้ำตา ทำให้ร่างสูงที่เดินตามมาถึงกับต้องถอยออกจากประตูห้อง แล้วเดินเลี้ยวออกมาเงียบๆ โดยไม่ให้สองยายหลานเห็น

เอกราชจะมาราบขอโทษยายทองมี และมีเรื่องอยากจะคุยกับเมียชั่วคืนของเขานิดหน่อย แต่เห็นภาพนั้นก็อดสิ้นสะท้านในใจไม่ได้ นึกโกรธตัวเองที่ปล่อยให้ให้น้ำเมาทำเหตุทำเรื่องเลวร้ายแบบนั้นไป เป็นไปได้เขาก็อยากย้อนเวลากลับไปแก้ไขทุกอย่าง แต่มันก็ทำไม่ได้

“ไปคุยกับพี่ที่ห้องหน่อย”

เอกฉัตรออกคำสั่งกับน้องชาย เมื่อเห็นอีกฝ่ายเดินคอคดกมาจากท้ายไร่ซึ่งเป็นบ้านพักของคนงาน เอกราชจึงเดินตามพี่ชายต้อยๆ เหมือนลูกแมวเซื่องๆ ที่หมดฤทธิ์เดชเพราะโดนกำราบ ไม่อาจปากเก่งกับใครได้แล้วในตอนนี่

2

สามีที่ไม่รัก

“ฝากเจ้าตาลมันด้วยนะคะคุณราช”

“ครับยาย”

คำฝากฝังจากยายทองมีทำให้เอกราชรับคำแล้วพนมมือไหว้มองด้ายขาวที่ผูกกับข้อมือด้วยความรู้สึกแปลกประหลาดในใจ พิธีง่าย ๆ แต่กลับทำให้เขารู้สึกถึงความขลังอย่างไรชอบกล ก่อนจะเหลียวไปมองคนข้างๆ ในชุดเดรสผ้าฝ้ายสีขาวแล้วถอนหายใจ

ตริดาเอาแต่เงียบและไม่ยอมพูดยอมจา กับเขาเองก็ไม่ยอมอมสบตาแม้หน้าที่เดียว เขารู้ว่าเธอโกรธและไม่เต็มใจในการแต่งงานครั้งนี้ แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้เช่นเดียวกับเขานั่นเอง

“ขอให้เข้าอกเข้าใจกัน ถ้อยที่ถ้อยอาศัย ดูแลกกันและกันไปตลอดนะลูก” รังรองอวยพรบ่าวสาว พร้อมกับรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความสุข แม้การแต่งงานของลูกชายในครั้งนี้จะกะทันหันไปหน่อย แต่นางก็ดีใจที่ลูกชายมีครอบครัวเสียที หลังจากที่ปล่อยให้นางรอคอยมานาน

นางไม่รังเกียจตริดา แถมค่อนข้างจะเอ็นดูมากด้วย ตลอดเวลา

ที่ร้องรองอยู่ในไร่ฉัตรราชของเอกฉัตร นางเห็นแล้วว่าตริดาขยันขันแข็ง และเป็นเด็กดี แต่ก็ไม่ได้คาดคิดมาก่อนจริงๆ ว่าจู่ๆ เด็กสาวคนนี้จะมาเป็นสะใภ้ของตน

เพราะหวังสะใภ้ที่ห้องแก๊กล้อตลอด รังรองจึงมาอยู่เป็นเพื่อน แพร่ไปใหม่ที่ไร่ฉัตรราชของลูกเลี้ยงอย่างเอกฉัตร เอกราชเองก็แวะเวียนไปมาเป็นประจำ เพราะนครนายกกับกรุงเทพฯ ไม่ไกลกันมากนัก และเมื่อครบรอบวันเกิดปีที่สามสิบสองของตัวเอง เอกราชก็ถือโอกาสมาจัดงานที่ไร่ของพี่ชาย โดยมีจิน่าที่สนิทสนมกันเดินทางมาร่วมฉลองด้วยจริงๆ จิน่าเป็นเพื่อนสนิทของเอกฉัตร แต่ก็สนิทสนมกับเอกราชด้วยเพราะเจอกันบ่อยและคุยกันถูกคอ จินนางเองแอบคิดว่าทั้งคู่จะลงเอยกันด้วยซ้ำ

เป็นแบบนี้รังรองก็แอบโล่งใจ นางกลัวว่าลูกชายจะลงเอยกับจิน่าขึ้นมาจริงๆ ไม่ใช่ว่ารังรองเกลียดจิน่าเคยคบผู้ชายหลายคนมาก่อน แต่เพราะนางไม่อยากให้ลูกชายมีความสัมพันธ์ฉันคู่สาวกับผู้หญิงที่เคยมีความสัมพันธ์กับพี่ชายคนโตอย่างเอกภพ แถมทั้งคู่ก็ยังจับกันไม่สวยเสียด้วย จะให้รังรองเห็นดีด้วยก็ทำไม่ได้แน่ๆ

เอกพล บิดาของเอกราชมีภรรยาสามคน คนแรกคือสินี มารดาของเอกภพพี่ชายคนโต ซึ่งป่วยทางจิตและเสียชีวิตไปด้วยโรคมะเร็งเมื่อสามเดือนก่อน ส่วนคนที่สองคือมาริน่า มารดาของเอกฉัตร ซึ่งก็เสียชีวิตไปนานแล้วเช่นกัน คนที่สามก็คือรังรองเอง และมีลูกชายคนเดียวคือเอกราช

หลังเอกพลเสียชีวิต เอกภพก็ดูแลกิจการของฉัตรากานต์แทนบิดา ในขณะที่เอกฉัตรออกมาทำไร่ฉัตรที่อำเภอวังน้ำเขียวแห่งนี้ ส่วนลูกชายของนางก็แยกตัวออกมาทำธุรกิจโรงแรมและร้านอาหารเป็นของตัวเองเช่นกัน

ก่อนหน้านี้ฉัตรากานต์วุ่นวายมาก เพราะมีปัญหาภายในครอบครัว

ที่เรื่อร้างมานาน ทั้งเรื่องทีลีนีวางแผนฆ่าสามีตัวเองกับพิมพีใจ มารดาของแพรใหม่ทีเป็นเมียน้อยของสามีด้วยความแค้นเมื่อหลายปีก่อน ไทจนจะเรื่อคิดทำร้ายเอกฉัตรกับแพรใหม่ เพราะเกลียดชังและอยากได้สมบัติมหาศาลของเอกฉัตรอีก เรื่อได้ว่าปวดหัวและเครียดกันมากทีเดียว จนสุดท้ายลีนีก็รับกรรมของตัวเองไป แต่กว่าจะผ่านพ้นเรื่อเหล่านั้นมาได้ ทุกคนก็เจ็บปวดกันไม่น้อย หากแต่เวลาก็ทำให้ทุกคนเยียวยาตัวเองและกลับมาเริ่มต้นใหม่อีกครั้งได้

ส่วนเรื่อของเอกภพกับจิ้น่านั้น เมื่อก่อนทั้งคู่เคยคบหากันมาก่อน แต่เมื่อจิ้น่าตั้งท้อง เอกภพก็หนีไปแต่งงานกับพินดา อดีตภรรยาทีตอนนีเล็กรากันไปแล้ว ทำให้จิ้น่าเสียใจมากจนตัดขาดกัน ซ้ำร้ายจิ้น่ายังมาลั่นลั้มจนแห้งลูกอีกด้วย แต่สุดท้ายทั้งคู่ก็ให้อภัยกันและกัน แถมจิ้น่ากับเอกราชก็หันมาสนิทสนมกันมากขึ้นกว่าเดิม จนทุกคนต่างคิดว่าทั้งคู่มีใจให้กันและกันอย่างแน่นอน

แต่แล้วโชคชะตาก็เล่นตลก ทำให้เอกราชลงเอยกับเด็กวัยย่างสิบแปดอย่างตริตาแทน ถึงเธอจะยังเด็กและอายุห่างจากลูกชายของนางมากนัก แต่นางก็คิดว่าคงไม่เป็นอุปสรรคกับชีวิตคู่เสมอไป แค่เข้าอกเข้าใจกันให้มาก ประคับประคองความรักทีมีให้กัน ทุกอย่างก็จะได้ดีเอง

แต่ว่า...คนไม่รักกันนี่สิ มันจะอยู่กันไปได้อย่างไร แถมยังแต่งงานเพราะได้เสียกันโดยไม่ได้ตั้งใจอีก รังรองยอมรับว่าเครียดไม่น้อยเลย แต่ถึงอย่างนั้นก็ต้องทำทุกอย่างให้ถูกต้อง และหวังว่าจากนี้ไปทั้งคู่จะทำใจยอมรับกันและกันได้ ตริตาเป็นเด็กน่ารัก คิดว่าลูกชายของนางคงทำใจแข็งได้ไม่นานนักหรอก นางเองก็จะคอยช่วยกระชับความสัมพันธ์ของทั้งคู่อีกทาง เพื่อให้ชีวิตคู่ของลูกชายราบรื่นไปในทางทีดีด้วย

“ดูแลกันและกันนะคะ ขอให้มีความสุขมากๆ”

คำอวยพรจากจิ้น่าทำให้ตริตาหัวใจสั่นไหว ก่อนจะลอบมองสีหน้า

ของสามีโดยพฤติกรรมที่น่องอยู่ข้างๆ อย่างสังเกต เอกราชคงเสียใจและ
ผิดหวังมาก ที่ต้องมาแต่งงานกับคนที่ไม่ได้รักอย่างเธอ เพราะคนที่เขา
อยากแต่งงานด้วยก็คือจิน่า หากไม่มีเรื่องผิดพลาดเมื่อสามวันก่อน
เขากับเธอก็คงไม่ต้องมาลงเอยเช่นนี้

ทุกอย่างดำเนินไปไวมาก ตั้งแต่สามวันที่เกิดเรื่องบ้าๆ นั้นขึ้นมา
ติริดาได้แต่นั่งเฉยๆ อยู่กับความคิดของตัวเอง ในขณะที่คนรอบข้าง
คอยช่วยจัดเตรียมทุกอย่าง โดยมีรับรองเป็นแม่งาน ติริดาแค่ทำตาม
ที่ทุกคนสั่งเพียงเท่านั้น ไม่ท้วงติงหรือโต้แย้งใดๆ

“ขอให้ตาลมีความสุขมากๆ นะจ๊ะ” แพร่หอมอวยพร เช่นเดียวกับ
เอกฉัตรที่ขอให้ทั้งคู่ถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน พร้อมกับฝากฝังให้เอกราช
ช่วยดูแลติริดาให้ดี

พิธีเล็กๆ เสร็จสิ้นในช่วงเช้า ก่อนจะมีการเลี้ยงฉลองภายใน
ไร่ฉัตรช่วงค่ำ ตามความต้องการของฝ่ายเจ้าสาวที่ไม่อยากให้ยุ่งยาก
หลังจากนั้นจึงเป็นพิธีการส่งตัวบ่าวสาวเข้าหอตามธรรมเนียม และนั้น
ก็ทำให้เจ้าสาวถึงกับน้ำตาซึม เมื่อทุกคนที่เข้ามาร่วมส่งตัวทยอย
ออกไปทีละคน แล้วทิ้งเธอให้อยู่ในห้องหอตามลำพังกับเจ้าบ่าว ซึ่งใช้
ห้องรับแขกของเอกฉัตรเป็นห้องหอชั่วคราวของงาน

บ่าวสาวนั่งเงียบกันอยู่คนละมุมเตียง ไม่มีเสียงใดเล็ดลอด
ออกมาจากปากของคนทั้งคู่ เหมือนต่างคนต่างอยู่ในห้วงความคิด
ของใครของมัน จนกระทั่งร่างเล็กเป็นฝ่ายลุกขึ้นจากเตียงก่อน แล้ว
ก้าวไปยังตู้เสื้อผ้าที่อยู่อีกมุมด้วยอาการเหม่อลอย

“โอ๊ย” เหมือนทั้งโลกกำลังหมุนรอบตัวเธอ ติริดารู้สึกเวียนหัว
จนต้องยึดตู้เสื้อผ้าเป็นหลักในการพยุงตัว เอกราชหันขวับมามองเธอ
ทันที ก่อนจะรีบก้าวยาวๆ มาประคองเธอไว้ด้วยสีหน้าตกใจไม่น้อย

“เป็นอะไร” ชายหนุ่มเอ่ยถาม เห็นหน้าซีดๆ ของเธอก็รู้สึกวิตก
ขึ้นมาทันที

“ไม่เป็นไรค่ะ ไม่ต้องมายุ่ง” เธอปิดมือเขาออก ทั้งที่ตัวเองก็ไม่มีเรี่ยวแรงในการช่วยเหลือตัวเองแม้แต่น้อย

“คิดว่าอยากยุ่งสักเหวอ” เจอตัดไมตรี เอกราชก็ไม่อยากจะพูดตื๋ กับเธอเหมือนกัน ผู้หญิงอะไรเย่อหยิ่งซะมัด ทั้งที่ตัวเองก็ไม่เหลืออะไรจะให้ทรงงตัวอีกแล้ว

เธอเป็นเมียเขา นั่นคือความจริงที่เธอต้องยอมรับ แม้แต่เขาเองก็เช่นกัน เพราะต่อให้ไม่ได้มีใจผูกพันกันมาก่อน แต่ทั้งเขาและเธอก็แต่งงานกันแล้ว แถมคนก็รับรู้ไปทั่วทั้งไร จะให้หลีกหนีความจริงนี้ ก็คงไม่ได้ เพราะทั้งมารดาของเขากับยายของเธอก็คงไม่ยอมแน่ ไหนจะเอกฉัตรกับแพรไหมอีก

“แน่ละ เพราะคนที่คุณอยากยุ่งด้วยไม่ใช่หนูนี่” เธอตะคอกออกมาเสียงลั่น เจ็บแค้นตัวเองที่ไม่นำพลาตพลั้งเสียที่ให้คนใจดำอย่างเขาเลย นี่มันเป็นเวรกรรมมาแต่ชาติปางไหนกัน เธอกับเขาถึงต้องโคจรมาวิบากกรรมร่วมกันเช่นนี้

“ปากดี เลียงคำไม่ตกปาก”

“ก็แล้วใครกันที่หาเรื่องหนูก่อนล่ะ”

“ฉันนี่นะหาเรื่องเธอ ฮี! ถ้าไม่ติดว่าเจาะไข่แดงเธอไปแล้วฉันก็คงไม่มีทางมาติดแหงกอยู่ในห้องหอกกับเธอแบบนี้หรอก ป่านนี้ฉันคงออกไปเที่ยวกับผู้หญิงสวยๆ ในผับในบาร์ไปแล้ว”

“อ้อ งั้นก็ไปเลยสิคะ หนูไม่ได้มัดขาคุณไว้นี่ อยากจะไปไหนก็ไปเลย ทำอย่างกับหนูอยากอยู่กับคุณนี่” ด้วยความโกรธ ติรดาเลยพูดประชดออกไปอย่างไม่กลัวเกรงเช่นกัน ทำเอาอีกฝ่ายถึงกับทำหน้าตังไม่พอใจ

“ออกไปได้ก็ดีสิ เธอก็ได้ยินคุณแม่พูดก่อนหน้านี้ไม่ใช่เหวอว่าคืนเข้าหอห้ามออกไปไหนมาไหน จนกว่าจะถึงพรุ่งนี้เช้า”

“ก็ไม่เห็นต้องแคร์นี่คะ ยังไงๆ เราสองคนก็ไปกันไม่รอดอยู่แล้ว

จะมามัวถือเคล็ดกันอยู่ทำไม”

“เธอก็พูดง่ายลิ เธอไม่รู้จักแม่ฉันดีพอนี่นา ซึ่รู้ว่าออกไปข้างนอก
รับรองว่าฉันโดนคุณแม่บิณฑูขาดแน่ อีกอย่างวันนี้ฉันก็เหนื่อยและ
เพลียมากด้วย คงไม่มีปัญญาออกไปหาสาวๆ ที่ไหนได้หรอก เธอเอง
ก็ไม่ไหวแล้วไม่ใช่หรือ นอนพักผ่อนให้หายเหนื่อยก่อนดีกว่าไหม”

“หนูจะอาบน้ำ”

“ไหวหรือ หน้าซีดไม่มีแรงจะพุงตัวเองแล้ว”

“แต่...”

“นอนพักก่อนดีกว่า แต่ถ้าจะอาบน้ำให้ได้เดี๋ยวฉันช่วย”

“ไม่มีทาง” เธอตอบโดยแทบไม่ต้องคิด เรื่องอะไรที่จะต้องให้เขา
ช่วยด้วยละ เป็นตายอย่างไรเธอก็จะไม่ให้เขาแตะเนื้อต้องตัวเธออีกแล้ว

“งั้นก็ไปนอน” เอกราชบอกรอกออกมาด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด ก่อนจะ
ซ่อนร่างเล็กขึ้นมาในวงแขน แล้วพาเดินกลับไปเตียงนอนอย่างรวดเร็ว

ติริดาตกใจและพูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ จนกระทั่งเขาวางเธอ
ลงบนเตียงนอนอย่างแผ่วเบา แล้วดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมให้โดยไม่พูดไม่จา
เธอไม่รู้หรือว่าเขาคิดอะไรอยู่ รู้เพียงแค่ว่ากระอักกระอ่วนใจที่ต้อง
มาอยู่ห้องเดียวกันสองต่อสองแบบนี้ แม้จะเคยมีความสัมพันธ์กัน
มาก่อนก็ตาม แต่นั่นก็เป็นตอนที่ทั้งเธอและเขาไม่มีสติด้วยกันทั้งคู่

“คุณ...”

“นอนเถอะ ฉันไม่ทำอะไรเธอหรอก แต่อย่าหวังว่าฉันจะไปนอน
บนโซฟาเหมือนในละครที่พระเอกกับนางเอกแต่งงานกันเพราะผู้ใหญ๋
คลุมถุงชนหรอกนะ”

นั่นปากหรือที่พูด!

ติริดาค้อนเขา ก่อนจะพลิกตัวหันหลังให้เหมือนไม่อยากจะเสวนา
ต่อ เธอก็ไม่ได้คิดว่าเขาจะทำอะไรเธอหรอก เพราะคนอย่างเขาคงไม่นึก
พิศวาสอะไรเธอแน่นอน ครั้งเดียวที่เกิดขึ้นเมื่อสามวันก่อนก็เพราะ

ความเม่าทั้งนั้น และเธอเองก็ไม่ได้นึกพิศواسอะไรเขาด้วยเช่นกัน ต่อให้
นอนเตียงเดียวกันเธอก็ไม่คิดมากหรอก

ร่างสูงล่ำตัวลงนอนข้างเธอทันที ทำเอาดวงตาหวานเบิกกว้าง
ด้วยความหวาดหัวันพรันพรัง ถึงเตียงจะกว้างและไม่ได้ทำให้อึดอัด
แต่ทำไมตริตดาถึงรู้สึกที่ตัวเองหายใจไม่ค่อยออกเลยล่ะ

‘ไหนว่าเธอไม่คิดมากไงล่ะลูกตาล...’

สาวน้อยถามตัวเองในใจด้วยความสับสน ก่อนจะค่อยๆ ขยับกาย
ให้ห่างออกมาจนชิดขอบเตียงอีกฝั่ง หลับตาลงช้าๆ แล้วนับหนึ่งถึงร้อย
เพื่อทำสมาธิ หากแต่ยังไม่ทันถึงห้าสิบ ความอ่อนเพลียก็ทำให้เธอ
ผล็อยหลับไปก่อนเสียแล้ว

‘ฉันจะทำยังไงกับเธอดีนะลูกตาล’

เอกราชนอนตะแคงมองเธอแล้วครุ่นคิดด้วยความหนักใจ จู่ๆ
ก็มีเสียงโดยไม่ได้ตั้งใจ แถมยังเป็นเด็กที่อายุห่างกันมากอีก แบบนี้
จะอยู่ด้วยกันเข้าไปได้อย่างไรกันหนอ

‘เฮ้อ...’

เอกราชยกแขนก่ายหน้าผาก อย่งไรเสียเรื่องก็ดำเนินมาถึง
ขั้นนี้แล้ว จะให้ย้อนกลับไปแก้ไขอะไรคงไม่ได้ เขาทำผิดต่อตริตดา
เพราะฉะนั้นก็ต้องรับผิดชอบชีวิตเธอให้ดีที่สุด แม้ว่าทั้งเขาและเธอ
จะไม่ยินดีกับการแต่งงานครั้งนี้ก็ตาม

“ลูกตาล ตื่นได้แล้ว”

เสียงเรียกที่ตั้งขึ้นในตอนเช้าตรู่ทำให้ร่างเล็กที่นอนหลับสนิท
บนเตียงขยับตัวเบาๆ ก่อนจะค่อยๆ ลืมตาขึ้นมาด้วยอาการงัวเงีย
แต่พอนึกได้ว่าอะไรเป็นอะไร สาวเจ้าก็ลุกพรวดจากที่นอนทันที

“คุณราช” เธอพึมพำเบาๆ เมื่อเห็นเขากำลังก่อดมเสื้อเชิ้ต
ให้เรียบร้อย ทำท่าเหมือนรีบร้อนจะไปไหนสักแห่ง

“อาบน้ำแต่งตัวเถอะ เราต้องกลับกรุงเทพฯ กันเดี๋ยวนี้”

“กลับกรุงเทพฯ เหมอะคะ”

“อ้อ ที่โรงแรมมีปัญหานิดหน่อย ฉันต้องรีบกลับไปเคลียร์”
เขาเดินไปเดินมาเหมือนรีบร้อน ทำให้ตริตาจำต้องรีบก้าวลงจากเตียงทันที หมายความว่าเธอต้องตามเขากลับกรุงเทพฯ ด้วยอย่างนั้นสินะ

“เกิดอะไรขึ้นคะ” เธอถามด้วยความสงสัยไม่ได้

“ลูกค้าที่เข้ามาพักสร้างปัญญานะ อย่าถามอะไรมาเลย รีบไปอาบน้ำแต่งตัวเถอะ”

“หนู...ต้องไปกับคุณด้วยเหมอะคะ”

คำถามนั้นของเธอทำให้อีกฝ่ายชะงักมือที่กำลังเก็บของใช้ส่วนตัว ก่อนจะหันมามองเธอด้วยสีหน้าที่แสดงถึงความไม่ชอบใจอะไรบางอย่าง

ร่างสูงก้าวมายืนอยู่ตรงหน้าเธอ พร้อมกับมองเมียหมาดๆ ของตนด้วยความลับสนบนเปไปหมด แม้จะได้มาโดยไม่ตั้งใจ แต่ในความเป็นจริงเธอก็คือเมียของเขา ทั้งเขาและเธอต้องอยู่ด้วยกันไม่ว่าที่ไหน

“ฉันอยู่ไหน เธอก็ควรอยู่นั้น เราเป็นผัวเมียกัน”

ตริตาหน้าแดงก่ำ ยอมรับว่ายังไม่พร้อม กับสถานะนี้เลยแม้แต่น้อย
“แต่ว่า...”

“ฉันยอมทำตามข้อตกลงของเธอทุกอย่างแล้วนะลูกตาล จะไม่มีการแตะเนื้อต้องตัวจนกว่าเธอจะยินยอมหรือเรียนจบฉันก็ยอมให้ ทั้งที่ฉันเองก็มีสิทธิ์ทุกอย่างในตัวเธอ แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าเราสองคนจะต้องต่างคนต่างอยู่ การแต่งงานมันไม่ใช่เรื่องเล่นๆ ของนะลูกตาล เธอคิดว่าคนอายุขนาดฉันจะแต่งงานเล่นๆ อย่างนั้นหรือ”

“หนู...” ตริตาพูดไม่ออก ได้แต่หลบซ่อนสายตาเขาด้วยความลับสนและประหม่า

“เราต้องอยู่ด้วยกัน และฉันต้องดูแลเธอตามที่รับปากกับยาย และทุกๆ คนเอาไว้ อนาคตจะเป็นยังไงฉันไม่รู้หรอก เราสองคนอาจจะ

ต่างคนต่างไป หรืออยู่ด้วยกันได้ดีก็ไม่อาจเดาได้ แต่วันนี้ตอนนี้อะไร
เป็นของฉัน เป็นเมียฉัน ต่อให้เราสองคนเกลียดกันหรือรักกัน เราก็
หนีความจริงข้อนี้ไปไม่ได้หรอก”

ติริดาหนึ่งเงียบไปอย่างยอมจำนน เพราะทุกอย่างที่เอกราชพูดคือ
เรื่องจริงที่เธอต้องยอมรับ ก่อนหน้านั้นผู้เป็นยายก็กำชับอยู่ตลอด ว่าให้เธอ
ทำหน้าที่ของตัวเองให้ดี ยายอยากให้เธอมีอนาคตและผู้ดูแลที่ดี และ
ยายก็เชื่อว่าเอกราชเป็นคนดีคนหนึ่งที่สามารถทำให้เธอมีความสุขได้

แต่ว่า...เธอไม่ได้รักเขา และเขาก็ไม่ได้รักเธอนี้ มันจะใช้ชีวิต
ไปด้วยกันได้ได้อย่างไร

“คุณแม่หวังมานานว่าฉันจะแต่งงานและมีหลานให้ท่าน ฉันรู้ว่า
ท่านมีความสุขมากที่เห็นเราสองคนแต่งงานกัน แม้จะฉุกฉลิวไปหน่อย
แต่ท่านก็ยินดีต้อนรับเธอมาเป็นสะใภ้ เพราะฉะนั้นฉันจึงอยากขอให้เธอ
ช่วยร่วมมือหน่อยได้ไหม ช่วยทำให้ท่านสบายใจ ช่วยให้ทุกคนที่อยู่
รอบตัวเราสบายใจสักครั้ง”

เพื่อให้ทุกคนสบายใจอย่างนั้นหรือ แล้วเธอละ...ทุกชี้อะไร
ก็ได้ใช่ไหม

“ไปอาบน้ำแต่งตัวเถอะ เราต้องรีบไปกันแล้ว” เอกราชย้ำอีกครั้ง
ก่อนจะเดินกลับไปเก็บของใช้ส่วนตัวโดยไม่หันไปมองเธออีก ในขณะที่
ติริดาได้แต่ถอนหายใจ ก้มหน้าทำตามคำสั่งของเขาอย่างยอมจำนนในที่สุด

“๖๖ ล้วนน้ำจะรีบกลับมาจะจ๊ะ”

รุ่งรองหันไปบอกกับแพรไหมก่อนขึ้นรถกลับกรุงเทพฯ ทำให้
แพรไหมพยักหน้าแล้วยิ้มหวานให้นางด้วยความรัก เพราะเธอใกล้คลอด
แล้ว รุ่งรองแม่เลี้ยงของเอกฉัตรจึงมาอยู่เป็นเพื่อนและคอยดูแลเธอ
ที่ไร่ฉัตรแห่งนี้ แต่เมื่อลูกชายอย่างเอกราชมีปัญญา นางก็ต้องกลับไป
ช่วยลูกชายก่อน

“ไม่ต้องห่วงหนูเลยคะคุณแม่ อยู่ที่นั่นมีคนดูแลตั้งมากมาย
คุณแม่ไม่ต้องกังวลเรื่องหนูเลยนะคะ”

“ไม่ห่วงได้ยังไงล่ะ หลานย่าทั้งคน เอาไว้ทางนั้นเรียบร้อยแล้ว
แม่จะรีบกลับมานะ” รังรองกังวล แพร่ใหม่ใกล้คลอดแล้ว คอวมีคนดูแล
อย่างใกล้ชิด ถึงเอกฉัตรจะเป็นสามที่ดูแลภรรยาได้ดี แต่ก็เป็นผู้ชาย
และคุณพ่อมือใหม่ จะไปรู้ดีเท่าคนที่อาบน้ำร้อนมาก่อนอย่างนาง
ได้อย่างไร

“ไม่ต้องห่วงครับคุณแม่ ผมจะดูแลแพรอย่างดีเลย มีอะไรจะรีบ
โทร.รายงานทันทีครับ” เอกฉัตรยืนยันหนักแน่น รู้ว่ารังรองห่วงแพรใหม่
มาก และเขาก็ซาบซึ้งในความรักนี้ของรังรองเป็นอย่างดีเช่นกัน

“อยู่ในนั้นก็ทำตัวดีๆ อย่าให้คุณท่านกับคุณราชต้องลำบากใจ
ทำหน้าที่เมียอย่าให้ขาดตกบกพร่องเข้าใจไหม”

ยายทองมีกำชับหลานสาวของตนก่อนจะขึ้นรถเช่นกัน ตีรดาเอง
ก็ได้แต่พยักหน้า ตาแดงเหมือนจะร้องไห้ออกมาทุกที ตั้งแต่เลิกจนโต
เธอไม่เคยห่างยายเลยสักครั้ง มาตอนนี้ต้องจากกันนานเลยทีเดียวน
เพราะเธอต้องไปเรียนหนังสือในมหาวิทยาลัยด้วย แต่ถึงอย่างนั้น
เอกราชก็รับปากยายของเธอว่าจะพาเธอกลับมาเยี่ยมมายบ่อยๆ ทำให้
ยายทองมีชอบใจมาก แถมทำท่าจะปลื้มหลานเขยคนนี้มากด้วย

“ไม่ต้องห่วงนะครับยาย ผมจะดูแลลูกตาลอย่างดีเลย ถ้าว่าง
เมื่อไรก็จะรีบพาลูกตาลกลับมาหายายทันทีเลยครับ” เอกราชเดินมา
บอกยายทองมี พร้อมกับหันไปมองเมียเด็กที่ตาแดงก่ำด้วยความหนักอึ้ง
ในใจ เขาเองก็ไม่แน่ใจว่าจะดูแลเธอในแบบไหน หรือจะดูแลได้ดี
อย่างที่ใครๆ หวังเอาไว้หรือเปล่า แต่ในเมื่อเธอก็อยู่ในฐานะเมียของเขา
แล้ว จะอย่างไรก็ต้องรับผิดชอบให้ดีที่สุดเท่าที่เขาจะทำได้

“ขอบคุณมากคะ ยายฝากเจ้าตาลมันด้วยนะคะ เจ้าตาลมันยังเด็ก
อาจจะดื้อและไม่รู้ความไปบ้าง ยังไงคุณราชก็อย่าถือสาหาความมัน

มากนะคะ ได้โปรดช่วยเอ็นดูหลานยายด้วย” ยายทองมีหันมาฝากฝังหลานสาวกับเอกราชอีกครั้ง และนางก็เชื่อว่าเอกราชจะสามารถดูแลติรดาได้ ถึงเอกราชจะปากร้ายไปหน่อย แต่ก็เป็นคนดีมีน้ำใจไม่ต่างจากพี่ชายอย่างเอกฉัตรนักหรอก

“ครับคุณยาย” เอกราชกุมมือยายทองมี เป็นการรับปากว่าเขาจะดูแลติรดาเป็นอย่างดีแน่นอน

แล้วรถของเอกราชก็เคลื่อนตัวออกไป ทุกคนแยกย้ายกันตามอัธยาศัย แพร่ไหมกับสายหยุดชักชวนกันไปทำบุญที่วัดในหมู่บ้าน ส่วนเอกฉัตรก็ขอตัวเข้าไปทำงานของตัวเองเช่นกัน

“ที่นี่มาอยู่ที่เองหรือ”

เอกฉัตรยืนนอกดอก มองเพื่อนสาวที่กำลังตัดดอกมะลิกับคนงานอยู่ในไร่ด้วยความรู้สึกเห็นอกเห็นใจ แม้อีกฝ่ายจะไม่พูดหรือระบายออกมา แต่เอกฉัตรก็รู้ว่าหล่อนกำลังว่าวุ่นใจเป็นอย่างมาก

“หนือะไรกันฉัตร จีน่าก็แค่อยากหาอะไรทำแก้เบื่อบ้าง ตั้งแต่มาก็ยังไม่ได้ช่วยอะไรเลย ให้อยู่เฉยๆ ก็กลัวเจ้าของไร่จะเขม่นเอาได้” จีน่าบอกซ่าๆ ก่อนจะไปล้างมือที่ก๊อกน้ำใกล้ๆ

“ทำไมล่ะ ทำไมคุณถึงปฏิเสธนายราช”

คำถามนั้นทำให้จีน่าชะงักไปชั่วครู่ แต่ก็หันมามองหน้าเพื่อนสนิทด้วยความรู้สึกที่ยากเกินอธิบาย ทุกคนมีเหตุผลของตัวเองทั้งนั้น และหล่อนเองก็มีเหตุผลในการปฏิเสธเอกราชเช่นกัน

“รู้ไหมว่าถ้าคุณไม่ทำแบบนี้ นายราชก็คงไม่...”

“ฉัตรก็น่าจะรู้ว่าทำไม” จีน่าย้อนถาม ทำให้เอกฉัตรถึงกับถอนหายใจดังเฮือก

“แต่คุณรักนายราช”

“แต่คุณราชไม่ได้รักจีน่านี้คะ” จีน่าตอบด้วยน้ำเสียงสิ้นเครือ

มันก็เจ็บละ แต่หล่อนก็ไม่ได้นึกโกรธเคืองหรือน้อยเนื้อต่ำใจใดๆ ทุกอย่างมีเหตุผลของมัน และหล่อนก็คิดว่าตัวเองตัดสินใจถูกแล้ว ที่ทำแบบนี้

“ทุกอย่างไม่ใช่ความรักค่ะ แต่มันเป็นความเคยชินต่างหาก ที่คุณราชรู้สึกกับจีน่า ทุกคนช่วยกันดูแลจีน่า เพราะเป็นห่วงและอยากชดเชยที่ครั้งหนึ่งคุณภาพเคยทำไม่ดีกับจีน่าเอาไว้ คุณราชเป็นคนดีค่ะ แต่ไม่ใช่คนที่จีน่าควรจะไปเก็บเอาไว้อ้างกาย จีน่าไม่อาจเห็นแก่ตัวรังเขาไว้เพียงเพราะความสงสารใดๆ ทั้งสิ้น”

“จีน่า” เอกฉัตรพึมพำ ไม่คิดว่าจีน่าจะใจแข็งถึงขนาดนี้ได้ ทั้งที่เอกราชก็เป็นฝ่ายเอ่ยปากขอแต่งงานเองแท้ๆ

“ฉัตรเองก็รู้อะไรดีดี มันจะไม่มีความสุขกันทั้งสองฝ่าย หากว่าเรายังฝันทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง”

“แต่่นายราชเลือกคุณ และคุณก็รักนายราช”

“เพราะรักไงคะ จีน่าถึงไม่ยอมให้เขามาเสียเวลากับจีน่าอีก จีน่าไม่ดีพอสำหรับคุณราชหรอกค่ะ”

“ให้ตายเถอะ ผมงงใจคุณกับนายราชไปหมดแล้วนะจีน่า”

เอกฉัตรถอนหายใจ คนหนึ่งขอแต่งงานทั้งที่ไม่ได้รัก อีกคนก็กลับปฏิเสธทั้งที่รักมากมาย

“ที่คุณราชรู้สึกก็แค่สงสาร แค่เห็นใจและเป็นห่วงจีน่าในฐานะเพื่อนคนหนึ่งเท่านั้น เราสองคนสนิทสนมกันมากก็จริง แต่ลึกๆ แล้วมันไม่ใช่อย่างที่ใครๆ คิดเลย”

“นายราชเป็นห่วงคุณนะ เขาอยากแต่งงานและดูแลคุณตลอดไป”

“จีน่าเข้าใจค่ะ แต่จะให้คุณราชมาจมปลักกับผู้หญิงอย่างจีน่าไม่ได้ อย่าลืมนึกว่าจีน่ากับคุณภาพก็เคยคบกันมาก่อน”

“นายราชไม่สนหรอก ไม่อย่างนั้นคงไม่...”

“แต่จีน่าสนค่ะ และจะไม่ให้คุณราชต้องลำบากใจอย่างเด็ดขาด

เราควรปล่อยให้คุณราชได้พบกับคนดีๆ ที่จะรักและดูแลกันตลอดไป นะคะฉัตร”

“โอเค ผมยอมแล้วจิงน่า ผมเข้าใจคุณแล้ว” เอกฉัตรยกมือ ยอมแพ้ จริงๆ เขาก็คุยกับน้องชายอย่างเปิดอกมาแล้ว และคำตอบ ก็ไม่ต่างจากที่จิงน่าพูดออกมาเลยแม้แต่น้อย

เอกราชตอบเขาได้ไม่เต็มปาก ว่ารักจิงน่าจะอยากแต่งงานด้วย จริงๆ ไหม เอกราชบอกว่าเป็นห่วงและอยากดูแลจิงน่าให้มีความสุข เหมือนผู้หญิงคนอื่นๆ แต่เอกราชคงลืมนึกไปว่าการแต่งงานที่ปราศจาก ความรัก มันจะไม่มีมีความสุขเหมือนอย่างที่ตัวเองคิด

คิดว่าเอกราชคงเข้าใจแล้วในตอนนี่ เมื่อต้องแต่งงานจริงๆ กับคนที่ตัวเองไม่ได้รัก เหมือนสวรรค์ลงโทษให้เอกราชต้องเรียนรู้ ความผิดพลาดนี้ด้วยตัวเองอย่างไรอย่างนั้น

“จิงน่าไม่ผิดใช้ไหมฉัตร ที่จิงน่าจะอยากปกป้องตัวเองแบบนี้ จิงน่า ไม่อยากเจ็บอีกแล้ว”

จิงน่าถามเพื่อนหนุ่มด้วยน้ำเสียงสิ้นเครือ หล่อนแค้นเอกราชมาก ก็จริง แต่หล่อนก็รักตัวเองมากกว่า หล่อนรู้ว่าที่เอกราชรู้สึกมันไม่ใช่ ความรัก หากแต่เป็นในแบบของเพื่อนที่รักและเป็นห่วงกันมากเท่านั้น ซึ่งจิงนาก็อยากให้เป็นแบบนี้ตลอดไป ไม่อยากเสียเพื่อนที่รู้ใจเพียง เพราะตัดสินใจผิดพลาด

“ไม่ผิดหรอกจิงน่า ไม่ผิด” เอกฉัตรดึงเพื่อนสาวมากอดปลอบ ในขณะที่จิงน่าปล่อยโฮออกมาอย่างสุดกลั้น ไอ้เจ้าน้องชายตัวดีทำไม ถึงได้ทำอะไรบ้าๆ โดยไม่คิดแบบนี้ละ แทนที่จะปรึกษาเขาก่อน กลับ ทำอะไรตามใจจนเกิดเรื่องขึ้นจนได้

“สักวันคุณต้องได้พบรักแทนนะจิงน่า สักวันคุณจะได้เจอคนที่ คุณรักและรักคุณอย่างจริงใจ ผมเชื่อในพรหมลิขิต เชื่อว่าสักวันคุณจะมีความสุขเหมือนคนอื่นๆ”

เอกฉัตรปลอบโยนเพื่อน เพราะไม่รู้ว่าจะทำอะไรได้มากไปกว่านี้แล้ว เขาเข้าใจใจใจน่า หล่อนเคยเจ็บมาหลายหนจนหวาดกลัวไปหมด ไม่แปลกที่จะปกป้องตัวเองด้วยการไม่ตกลงแต่งงานกับน้องชายของเขา หล่อนเลิกที่จะเก็บน้องชายของเขาไว้ในฐานะเพื่อนตลอดไป ซึ่งแน่นอนว่ามันยังยืนกว่ามาก

“นี่ห้องของเธอ ส่วนข้างๆ นี่ห้องฉัน เชิญเธอพักผ่อนตามสบายได้เลยนะ ให้คิดเสียว่าเป็นบ้านของเธอเอง มีอะไรก็เรียกป้าแหวนได้”

เอกราชเดินมาส่งตริดาที่ห้องนอนของเธอ ซึ่งรังรองโทร มาสั่งให้ป้าแหวนแม่บ้านจัดการให้ก่อนจะเดินทางมาแล้ว ส่วนเขาเองต้องรีบออกไปที่โรงแรมเป็นการด่วน เพราะไม่อาจเสียเวลาได้อีกแล้ว

“ขอบคุณค่ะ”

“ฝากคุณแม่ด้วย ท่านดูเหนื่อยๆ กับการเดินทาง เธอเองก็ทำอะไรกินด้วยล่ะ ยังไม่มีอะไรตักถึงห้องนอกจากนมกล่องเดียวเลยนี่”

“คุณเองก็...” ตริดากำลังจะบอกว่าเขาเองก็ควรทำอะไรรองห้องสักหน่อย เพราะระหว่างที่ขับรถมากรุงเทพฯ เอกราชก็ดื่มเพียงน้ำเปล่าขวดเดียวเหมือนกัน เพราะเครียดเรื่องงานจนพานกินอะไรไม่ลงไปโดยปริยาย

“ฉันไปละ ไม่รู้ว่าจะกลับได้เมื่อไร ฝากบอกคุณแม่ด้วยว่าไม่ต้องเป็นห่วง”

แล้วเอกราชก็รีบเดินออกไปด้วยความรีบร้อน ทั้งให้ตริดาได้แต่มองตามแผ่นหลังนั้นไปด้วยความรู้สึกเคืองคว้าง ก่อนจะเดินเข้าห้องของตัวเองด้วยความรู้สึกหวาดหวั่นจนชอบตาร้อนผ่าว มองทุกอย่างรอบๆ ตัวเหมือนเด็กน้อยที่หลงทางไปชั่วคราว

‘เธอต้องเข้มแข็งนะลูกตาล’

สาวน้อยบอกกับตัวเองในใจ ก่อนจะเดินสำรวจรอบๆ ห้องแล้ว

เริ่มจัดของให้เรียบร้อย หลังจากนั้นจึงออกไปหารังรองอีกครั้ง เพื่อว่าท่านจะมีอะไรให้เธอช่วยได้บ้าง เธอไม่อยากอยู่ที่นั่นเฉยๆ โดยไม่เกิดประโยชน์อะไร อย่างน้อยรังรองก็เมตตาและดีกับเธอมาก เพราะฉะนั้นเธอก็อยากตอบแทนท่านบ้าง ส่วนลูกชายของท่านที่เอาแต่ทำหน้ายักษ์ใส่เธอตลอดเวลา นั้นเธอไม่สนหรอก ต่างคนต่างอยู่เถอะ เพราะเขาเองก็ไม่ชอบชี้หน้าเธออยู่แล้ว

บ้านของเอกราชใหญ่โตสมฐานะ มีป่าแหวนแม่บ้านและลุงแก่งสามีของป่าแหวนคอยดูแลบ้านให้ และมีสมศักดิ์คนสนิทเป็นคนขับรถให้เวลาออกไปทำงานข้างนอก เมื่อรังรองแนะนำเธอกับพวกเขาทุกคนว่าเป็นสละไม้ ทุกคนก็ยิ้มแย้มแจ่มใสและเป็นกันเองกับเธอมาก ทำให้ตริตาไม่ต้องวางตัวลำบากหรืออึดอัดใจอย่างที่แอบกังวล และเมื่อรังรองขอตัวพักผ่อนในห้องให้หายเมื่อยขบจากการเดินทาง ป่าแหวนก็พาตริตาเดินดูรอบๆ บ้านเพื่อสร้างความคุ้นเคย ดีที่ป่าแหวนคอยแกล้งและอภัยภัยดี ทำให้ตริตาไม่ต้องเกร็งเวลาคู่กับนางแต่อย่างใด สุดท้ายก็ชวนกันเดินเข้าห้องครัวเพื่อเตรียมอาหารเย็นของวัน ทำให้ตริตาเพลิดเพลินจนลืมความหงอยเหงาในใจไปได้ชั่วคราว

“แม่ขอตัวไปนอนก่อนดีกว่า รู้สึกเพลียๆ ยังไงก็ไม่รู้ ถ้าลูกตาลยังไม่ม่วงก็นั่งดูทีวีรอพี่เขาไปก่อนนะลูก”

รังรองปิดปากหาว เกือบเที่ยงคืนแล้วแต่เอกราชก็ยังไม่กลับบ้าน ทำให้นางฝันอไม่ไหวแล้ว คนแก่ก็แบบนี้ จะให้ถึกทนเหมือนหนู่มๆ สาวๆ คงจะยาก

“คือว่า...” ตริตาทำหน้าเลอหลา หมายความว่ารังรองจะหนีไปนอนก่อน แล้วให้เธอนั่งรอลูกชายของท่านอย่างนั้นหรือ

“เพื่อพี่เขาหิวหรือว่ายังไม่ได้อินอะไร ลูกตาลจะได้ช่วยหาให้พี่เขาได้” รังรองอธิบาย แต่ใจจริงคืออยากให้ทั้งคู่ทำความสนิทสนมและใกล้ชิดกันมากกว่า

“ค่ะคุณท่าน” สาวน้อยพยักหน้า มันคือหน้าที่ของเธอนี่นะ จะปฏิเสธอย่างไรได้

“คุณแม่สิ ไม่เอาคุณท่าน บอกก็หนแล้วนะเรา” รังรองเอ็ด ทำให้ตีดตาถึงกับทำหน้าเจื่อนๆ

“เอ่อค่ะ คุณแม่” แม้จะกระดากปากเพราะยังไม่ชิน แต่ตีดตาก็ต้องทำตามคำสั่งของท่าน เธอเป็นสะใภ้บ้านนั้นแล้ว นั่นก็หมายความว่าเธอต้องเชื่อฟังแม่สามีอีกด้วย

“ดีมาก แม่ไปนอนละ ฝากดูแลดาราชด้วย ลูกชายคนนี้บ้านงานและกลับบ้านตึกตลอด มาถึงก็จะโอดโอยคร่ำครวญว่าเหนื่อยและหิวมาก ขึ้นกลับมาแล้วไม่เจอใครอยู่หาของกินให้ พ่อคุณก็จะงอนหนักมากเลยละ คราวนี้ก็เป็นหน้าที่ของหนูแล้วนะจ๊ะ ที่จะต้องทำหน้าที่นั้นแทนแม่”

รังรองมองลูกสะใภ้ด้วยแวตตาขบขัน ตีดตาอายุยังน้อย แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะเด็กเกินไปสำหรับลูกชายของนาง ต่อไปนี้ทั้งคู่ต้องเรียนรู้กันและกันให้มากขึ้น เพื่อความสัมพันธ์อันดีในอนาคต

ตีดตาได้แต่ยิ้มแหยๆ รับคำสั่งของแม่สามี ก่อนจะนั่งดูข่าวไปเรื่อยๆ เพื่อฆ่าเวลาในการคอยเอกราช ป่านนี้แล้วเขาทำอะไรรออยู่กันนะทำไมถึงยังไม่ยอมกลับบ้านมาอีก

ตีดตาถอนหายใจ สลับกับมองออกไปที่ประตูรั้วหน้าบ้านเป็นระยะ แต่ก็ไม่มีที่ท่าว่าเอกราชจะกลับมาสักที สุดท้ายความเงิบงั้นและว่างงนั้นก็ทำให้เธอผลอหลับไปบนโซฟาโดยไม่รู้ตัว

จนกระทั่งเกือบตีสอง เอกราชก็ขับรถกลับมาถึงบ้านด้วยอาการอิดโรย ตั้งใจจะกลับไปทิ้งตัวลงบนที่นอนแล้วนอนหลับให้หายเหนื่อย ทว่าร่างเล็กที่นอนหลับอยู่บนโซฟาหน้าโทรทัศน์ที่มารดาชอบนั่งรอเขากลับบ้านอยู่เป็นประจำก็ทำให้อเอกราชชะงักก็ด้วยความประหลาดใจ ก่อนจะเดินเข้าไปหยุดยืนในใกล้ๆ แล้วถอนหายใจเบาๆ กับตัวเอง

‘เธอรอเราหรือ...’

ชายหนุ่มตั้งคำถามในใจ ปกติจะเป็นมารดาหรือแม่ก็ป่าแหวน
ที่จะนั่งดูโทรทัศน์รอเขากลับบ้าน แต่วันนี้กลับเป็นสาวน้อยที่ได้ชื่อว่า
เป็นเมียของเขาแทน มันทำให้เอกราชรู้สึกแปลกๆ อย่างบอกไม่ถูก

“ลูกตาล ตื่นได้แล้ว มานอนทำอะไรรออยู่ตรงนี่หือ” อยากจะเอ็ด
แต่ก็เหนื่อยเกินจะหาเรื่องเธอในตอนนี้อยู่ ใครบอกให้เธอรอเขากัน มัน
ไม่จำเป็นเลยสักนิด

“คุณราช” ร่างเล็กขยับตัวเบาๆ เมื่อโดนสะกิดให้ตื่นขึ้นมา

“มานอนตรงนี่ทำไม”

“กลับมาแล้วเธอคะ” เธอจ้วเงี้ยวลุกขึ้นมา นั่ง พร้อมกับขยี้ตาเบาๆ
ให้หายจากอาการง่วงงุน

“กลับแล้ว” เขาบอกอย่างหงุดหงิด เพราะคิดว่าตึรดาไม่จำเป็น
ต้องมานอนรอเขาจนตึกตื่นขนาดนี้เลย

“กินอะไรมาหรือยังคะ ทิวใหม่...เดี๋ยวหนูหาอะไรให้กิน” ว่าแล้ว
คนเพิ่งตื่นก็ลุกขึ้นจากโซฟา เพื่อก้าวไปยังห้องครัวเพื่อเตรียมหาอาหาร
ให้เขาอย่างที่พูด

“เดี๋ยวสิลูกตาล เฮ้ย! ระวัง” เอกราชทิ้งกระเป๋าเอกสารในมือ
ก่อนจะวิ่งเข้าไปยืนขวางคนสะลึมสะลือที่กำลังเดินไปชนตู้โชว์บ้าน
ที่ตั้งอยู่อีกด้าน

“อู๊ย! คุณราช” ตึรดาสะดุ้ง เมื่อเดินไปชนกับแผงอกของเขา
เข้าเต็มแรง ก่อนจะเงยหน้ามองเขาด้วยแววตาต่างๆ ปนตกใจ

“ครัวไม่ได้อยู่ทางนี้” เอกราชบ่นอุบ มองเด็กบ๊องยื่นเกาหัวตัวเอง
ด้วยความขัดใจ สภาพแบบนี้คงหาข่าวให้เขากินได้หรอก ดีไม่ดีจะหยิบ
น้ำยาล้างจานมาให้เขากินแทนข้าวมากกว่า

“ขอโทษค่ะ” ตึรดาสลัดศีรษะไปมา ขบไล่ความงัวเงี้ยวให้พ้น
ไปจากความรู้สึก แต่ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ

“พอเลย ไม่ต้องทำอะไรให้ฉันแล้ว ขึ้นไปนอนได้แล้วไป”
เขาไล่เธอทันที ขึ้นให้ที่อยู่ต่ออาจจะทำอะไรโดยไร้สติมากกว่านี้ได้
“แต่ว่าคุณแม่...”

“อ้อ คุณแม่สั่งสินะ ว่าแล้วเชื่อว่าคนอย่างเธอคงไม่มีทางรู้จัก
หน้าที่ของตัวเองดีแบบนี้แน่”

“เอ๊ะ!” ตีรดาหายว่องแวบทันที เมื่อเจอคำพูดคล้ายประชดประชัน
ของคนพาลที่มาถึงก็หาเรื่องเธอเลย ทำราวกับว่าเธอคือของแผลงที่ทำให้
เขากินไม่ได้นอนไม่หลับอย่างไรอย่างนั้น

“ถ้าคุณไม่ชอบใจ ต่อไปหนูจะไม่ทำอีกแล้วก็ได้ละ ดีเสียอีก
หนูจะได้ไม่ต้องมานั่งอดตาหลับขับตานอนรอคนที่เขาไม่ได้อยากจะ
ให้ช่วยอะไร”

“เธอนี่มัน...” เอกราชชี้หน้าเธอแล้วทำเสียงฮึดฮัดในลำคอ
อยากจะจับคนอวดดีฟาดก้นสักทีสองทีให้เซ็ดทลายนัก มีอย่างไหน
มายืนเคียงฝั้วตัวเองฉอดๆ แทนที่จะอยู่ในโอวาทเชื่อฟังเขาบ้าง

“หนูไปนอนดีกว่า ไม่อยากคุยกับคนแก่ชอบพาลเอาแต่ใจแล้ว”
ตีรดาตัดบท ก่อนจะเดินหนีเขากลับขึ้นห้องไปตั้งๆ ทำให้เอกราชได้แต่
ยืนอ้าปากค้าง แล้วมองตามเธอไปด้วยอาการโมโหจนพูดอะไรไม่ออก

“ยายลูกตาล ยายเด็กบ้า หน้อย...มาหาว่าฉันแกล่อย่างนั้นหรือ
หยุดเดี๋ยวนี้เลยนะแม่ตัวดี กลับมาคุยกันให้รู้เรื่องเดี๋ยวนี้เลย”

เอกราชโวยวาย ก่อนจะรีบเดินตามเธอขึ้นไปบนห้องด้วยใบหน้า
บูดบึ้ง เมื่อถูกกล่าวหาของเธอเล่นงานจนพานให้อารมณ์หงุดหงิดไปหมด
สามสิบสองนี้เรียกว่าแกล่อย่างนั้นหรือ บ้าฉิบ! เขาเรียกว่าหนุ่มแน่น
น่าขบเคี้ยวต่างหากเล่า ตีรดาช่างโง่งงไม่รู้เรื่องเอาเสียเลย แบบนี้
คงต้องสั่งสอนให้รู้สำนึกบ้างเสียแล้ว ว่าอย่ามากล่าวหาคนอื่นพล่อยๆ
แบบนี้

3

ภรรยาที่ไม่รัก

“มีอะไรคะ”

ติรดาเปิดประตูห้องออกมาถามคนหน้าบึ้ง เมื่อเขาเคาะประตูห้องเธอในตอนเกือบตีสาม ติรดายังไม่หลับ เพราะเพิ่งถูกปลุกให้ตื่นโดยคนโมโหร้ายอย่างเอกราช

“ปวดหัว ขอยาแก้ปวดหน่อย” เขาบอกด้วยใบหน้ายุ่งๆ ทำให้ติรดาพลอยรู้สึกกังวลไปด้วย แต่ว่ายากแก้ปวดอยู่ที่ไหนกันล่ะ เธอเพิ่งเข้ามาอยู่ในบ้านหลังนี้วันแรก จะไปรู้ได้อย่างไรว่ายากแก้ปวดอยู่ตรงไหน

“ที่ห้องหนูไม่มียาแก้ปวดค่ะ”

“ไม่มีก็ไปหาให้หน่อย ผัวเธอปวดหัวจะตายอยู่แล้ว เธอเป็นเมียไม่คิดจะช่วยเหลืออะไรเลยงั้นเธอ หรือจะให้ฉันต้องเดินไปปลุกคุณแม่” คนปวดหัวโวยวายออกมาทันที ทำให้เมียที่ไม่ประสงค์อยากจะเป็นถึงกับถอนหายใจหนักๆ ก่อนจะเดินออกจากห้องของตัวเองแล้วลงไปด้านล่างเพื่อหายาให้เขา

คนอะไรขอบวางอำนาจ!

ติริดาบ่นอุบ ก่อนจะเดินหายาให้เขาจนเจอในที่สุด แต่ก็แอบ
แข่งชักหักกระดูกให้เขาปวดหัวให้ตายไปเลย เธอจะได้เป็นอิสระ ไม่ต้อง
ทนอยู่กับเขาให้ลำบากใจแบบนี้อีก

เอกราชกลับห้องของตัวเองไปแล้ว ทำให้ติริดาต้องเอายาเข้าไป
ให้เขาในห้อง เอกราชไม่ได้ล็อกประตูเพราะคิดว่าเธอต้องตามเข้าไป
อยู่แล้ว ชายหนุ่มนอนเอามือก่ายหน้าผากอยู่บนเตียงตอนที่ติริดาเข้าไป
ทำเหมือนคนหมดอาลัยตายอยากอย่างไรอย่างนั้นเสีย

“ยาได้แล้วค่ะ” ติริดานั่งลงข้างเตียง ในขณะที่อีกฝ่ายลุกขึ้นมา
รับยาและแก้วนํ้าจากมือเธอไปอย่างรวดเร็ว

“ขอบใจ” เขายื่นแก้วนํ้าที่ดื่มจนหมดแก้วให้เธอ ก่อนจะทิ้งตัว
ลงนอนบนเตียงด้วยอาการหมดแรง

“คุณราชไม่สบายหรือคะ” เธออดถามไม่ได้ สีหน้าเอกราช
ดูไม่ดีนัก หรือว่าเขาจะไม่สบายมากจริงๆ

“ปวดหัว” เขาหลับตาแล้วตอบเบาๆ หน้าหล่อๆ ดูซีดเซียว

ติริดาซึ่งใจอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะตัดสินใจยกหลังมือขึ้นไปแตะบน
หน้าผากของเขา และผลออกมามันออกมาเบาๆ เมื่อพบว่าตัวเขาร้อนจึ
ลยทีเดียว

“คุณราชตัวร้อนนี่คะ”

“อ้อ...จะเสียดังทำไมเล่า” เขาบ่นอุบ เมื่อได้ยินเสียงอุทาน
ของเธอ

“ไปหาหมอดีกว่าค่ะ”

“ไม่ไป” เขาปฏิเสธออกมาทันควัน

“แต่ว่า...”

“ไปนอนเถอะไป ไม่ต้องมาห่วงฉันหรอก เธอห่วงมากไม่ใช่หรือ”

ติริดาถอนหายใจ ก่อนจะลุกขึ้นแล้วเดินออกไปจากห้องของเขา
ทันที คนอะไรกัน! ไม่สบายแล้วยังจะปากเก่งอีก ไม่อยากให้อยู่

เธอก็ไม่ยุ่งหรือก ปล่อยให้หนอนปวดหัวตายไปเลยยั้งดี

ตริดาคิดในใจด้วยความเคืองชุ่น แต่แล้วสำนึกส่วนดีก็ทำให้เธอ
ลังเล ปล่อยให้เขาหนอนตัวร้อนไปแบบนั้นจะดีหรือ เกิดเขาเป็นอะไร
ขึ้นมาจริงๆ รังรองจะโทษว่าเป็นความผิดของเธอหรือไม่ ที่ไม่ดูแล
ลูกชายของท่านให้ดี

คนตัวเล็กพ่นลมหายใจออกมาแรงๆ ก่อนจะเดินไปหาผ้าชุบน้ำ
มาเช็ดตัวให้คนตัวร้อนอย่างเสียไม่ได้ อยากรู้เสียก็ได้ชื่อว่าสามี หากจะ
ใจดำดูเขาหนอนป่วยโดยไม่ช่วยก็ดูจะไม่สมควรเท่าใดนัก

“คุณราช หนูขออนุญาตเช็ดตัวให้นะคะ”

เสียงกระซิบข้างหูทำให้เอกราชตรงในลำคอ ไม่มีเรียวแรงพอที่จะ
ต่อต้านหรือขัดขวางแม่ตัวผู้ที่เข้ามาวุ่นวายกับเนื้อตัวของเขา ใจหนึ่ง
ก็อยากจะเอ็ดที่เธอรบกวนการพักผ่อนของเขาอยู่ได้ หากแต่อีกใจหนึ่ง
ก็แอบพอใจอยู่ลึกๆ ที่เธอไม่นั่งดูตายมองเขาหนอนป่วยโดยไม่ช่วยเหลือ
ใดๆ

“เสร็จแล้วค่ะ คุณราชนอนพักผ่อนนะคะ มีอะไรก็เรียกหนูได้”
แม้จะรู้สึกเขินและอายกับการต้องสัมผัสเรือนร่างของเขาอย่างถึงเนื้อ
ถึงตัวจนหน้าร้อนผ่าว แต่เธอก็ทำมันจนสำเร็จไปได้ด้วยดี พยายาม
ท่องว่าเขาคือสามีของเธออยู่ตลอด จะได้ไม่เกร็งและเครียดจนเกินไป

“ขอโทษนะคะ จิน่า ผมขอโทษ”

เสียงเพ้อจากปากของคนป่วยทำให้ตริดาชะงัก ก่อนจะมองหน้าเขา
ด้วยความรู้สึกหน่วงๆ ในอกอย่างบอกไม่ถูก ผู้หญิงในใจของเอกราช
คือจิน่าไม่ใช่เธอ เพราะฉะนั้นไม่แปลกที่เขาจะเปลือเรียกชื่อจิน่าออกมา
ตอนไม่ได้สติ และถ้าหากเขาไม่พลาดมีอะไรกับเธอในคืนนั้นเสียก่อน
เขากับจิน่าอาจจะมีโอกาสกลับไปปรับความเข้าใจกันได้อีกครั้ง

ไม่เป็นไรหรอก...

ตริดาบอกตัวเอง เธอมาที่นี่เพื่อทำให้หายและทุกๆ คนสบายใจ

เธอจะอดทนใช้ชีวิตแบบนี้ไปก่อน รอให้เรื่องซาแล้วค่อยขอแยกทางกับ
เอกราช เชื่อว่าวันนั้นทุกคนคงยอมรับการตัดสินใจของเธอกับเอกราชได้
คนไม่รักกัน มันจะฝืนอยู่กันไปได้อย่างไร

ติริดาถลันก้อนสะอื้นลงไปในลำคอ เธอเหงาและโดดเดี่ยวเมื่อ
ไกลบ้าน อย่างน้อยที่ไร่ฉัตรเธอก็ยังมียาย มีป่าสายหยุดและแพรไหม
คอยเป็นเพื่อนพูดคุยกับเธอ แต่ที่นี่ไม่มีใครเลย มีแต่รั้วรองที่เอ็นดูเธอ
มากกว่าใคร ส่วนคนที่ได้ชื่อว่าเป็นสามีของเธอนั้น อย่าหวังเลยว่าเขา
จะดูดีดูดีเธอ แค่พูดคุยกันดีๆ ก็เป็นบุญกับเธอมากแล้ว

๖๖ สงแดดยามเช้าที่เสียดลอดเข้ามาในห้องทำให้ร่างเล็กขยับตัว
เบาๆ ด้วยอาการงัวเงีย ก่อนจะลืมตาตื่นขึ้นมาซ้ๆ แล้วกะพริบตาปริบๆ
มองไปรอบห้องเพื่อทบทวนเรื่องราว

เช้าแล้วหรือ...

ติริดาตั้งตัวลุกขึ้นจากที่นอน พร้อมกับมองหาเจ้าของเตียงนอน
ที่เธอนอนอยู่ด้วยความตกใจ เธอจำได้ว่านั่งเฝ้าเขาอยู่ที่ข้างเตียงนี้มา
แต่เียงกลับมานอนอยู่บนเตียงของเอกราชได้ หรือว่าเขาอุ้มเธอมานอน
บนเตียงนี้

ใบหน้าหวานแดงกำขึ้นมาทันที ก่อนจะรีบก้าวลงจากเตียงเมื่อ
ตั้งสติได้ นี่มันก็โมงก็ยามแล้วนะ ทำไมเธอถึงได้ตื่นสายขนาดนี้
คงเป็นเพราะเมื่อคืนนี้เธอเอาแต่นั่งเฝ้าเขาจนเกือบเช้า

ติริดาวิ่งกลับเข้าห้องของตัวเอง ก่อนจะรีบอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า
แล้วรีบลงมาด้านล่างอย่างรวดเร็ว สาวน้อยวิ่งเข้าไปที่ครัวก่อน
อันดับแรก และเธอก็พบว่าป่าแหวนกำลังสาละวนกับการทำกับข้าว
อยู่เพียงลำพัง

“ขอโทษทีค่ะป่า หนูตื่นสายไปหน่อย มีอะไรให้หนูช่วยไหมคะ”
ติริดาบอกอากายๆ ในขณะที่ป่าแหวนอมยิ้ม แล้วมองเธอด้วยแวตาดูเอ็นดู

เลยที่เดียว

“เจ็ดโมงเอง ยังไม่สายหรือคะคุณลูกตาล บ้านนี้กินอาหารเช้า
ตอนเจ็ดโมงครึ่งคะ แต่ถ้าวันหยุดก็สายกว่านั้น อีกรายงานที่ทำอาหาร
เป็นของบ้านคะ คุณลูกตาลไม่ต้องลำบากเลย”

“ไม่ได้สิคะ อยู่ด้วยกันก็ต้องช่วยเหลือกัน อีกรายงานเองก็ไม่มี
อะไรทำด้วย มาช่วยป้าทำอาหารดีกว่าคะ”

“นั่นก็ได้คะ ว่าแต่คุณลูกตาลอยากกินอะไรเป็นพิเศษไหมคะ
เดี๋ยวป้าทำให้” ป้าแหวนถามอย่างใจดี เด็กคนนี้น่ารักและรู้จักกาลเทศะ
รู้จักเกรงใจและไม่ถือตัวเลยสักนิด ทำให้นางรู้สึกเป็นกันเองมาก

“ข้าวต้มดีไหมคะ พอดีคุณราช...”

“ตาราขอออกไปทำงานตั้งแต่เช้าแล้วจ้ะ หนูตาลทำอย่างอื่นที่ตัวเอง
อยากกินเถอะ”

เสียงที่ดังจากหน้าประตูครัวทำให้ตาราหันไปมองด้วยความตกใจ
ก่อนจะหลบสายตาหันแล้วหันไปมองหน้าป้าแหวนที่ยืนอยู่ข้างๆ ด้วย
อาการงอแง เพราะไม่คิดว่ารังรองจะโผล่มาโดยไม่ให้ส้อมให้เสียง
อีกทั้งยังได้ยินเธอพูดถึงลูกชายของท่านอีกด้วย

รังรองยิ้มขัน หันไปสบตาป้าแหวนเหมือนจะรู้ทันในความคิด
ของลูกสะใภ้เช่นกัน หากเมื่อเข้าไปเจอลูกชายในสภาพอิดโรย รังรองเอง
ก็คงไม่รู้ว่าลูกป่วย ครั้นจะพาไปหาหมอ พ่อลูกชายก็บอกว่าดีขึ้นแล้ว
เพราะเมื่อคืนคนเป็นเมียคอยเช็ดตัวให้และคอยดูแลอยู่ทั้งคืน

“มีงานด่วน ก็เลยออกไปตั้งแต่เช้ามืด แม่ต้องขอบคุณหนูด้วย
นะจ๊ะ ที่ช่วยดูแลตาราซีให้ทั้งคืน ไม่อย่างนั้นตาราของแม่คงแย่แน่ๆ”

“มะ...ไม่เป็นไรคะ หนูก็แค่...” ตาราอีกอึก “ไม่รู้จะตอบแม่สามี
ว่าอย่างไร เธอไม่ได้ตั้งใจจะดูแลเอกราชสักหน่อย หากแต่เหตุการณ์
มันพาไปต่างหาก

“ตาราซีก็แบบนี้ละ ชอบทำงานหามรุ่งหามค่ำไม่เปลี่ยน เจ็บป่วยมา

ก็ใจแข็งไม่ยอมพัก ไม่ชอบบอกว่าตัวเองป่วยหรือเป็นอะไร ได้หันตาลมาช่วยดูแลตาราอีกคน แม้ก็เบาใจมาก” รั้งรองยิ้มเป็น เห็นแก้มแดงๆ ของลูกสะใภ้แล้วรู้สึกมีหวัง อย่างน้อยทั้งสองคนก็ไปด้วยกันได้ดีกว่าที่นางคิดเอาไว้

“คือหนู...”

“ป้าว่าเรามาทำอาหารกันต่อดีไหมคะ คุณท่านอาจจะรู้สึกหิวแล้ว” ป้าแหวนตัดบท เมื่อเห็นว่าติริดาตกอยู่ในอาการงอแงและพูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ พร้อมกับอาการขัดเขินที่ทำเอาหน้าเ็นตุนักเขียว

“หิวสิ ฉันหิวแล้ว” รั้งรองเอออ พร้อมกับมองหน้าแดงๆ ของลูกสะใภ้ด้วยอาการขบขัน

“คุณแม่อยากกินอะไรคะ เตี้ยวหนูทำให้” ติริดาอาสาทันทีเมื่อรั้งรองบอกว่าหิวขึ้นมา ทำให้รั้งรองอดที่จะตื่นตันใจไม่ได้ ไม่เคยมีใครเอาใจนางแบบนี้มาก่อน ทำให้นางรู้สึกดีเหลือเกิน

ความคล่องแคล่วของสาวน้อยทำให้สองผู้อาวุโสแอบทิ้งและฟังพอใจ ติริดาทำอาหารเก่งมาก เพราะตอนอยู่ในไร่คอยช่วยแพรวไหมดกับสายหยุดทำอาหารบ่อยๆ ทำให้เธอจดจำและฝึกฝีมือจนเคยชิน อีกทั้งเธอยังชอบและหลงใหลการทำอาหารเป็นอย่างมากด้วย

เธอเห็นเอกฉัตรมีความสุขทุกครั้งทีกินอาหารของแพรวไหมด สองคนนั้นทำให้เธอมีรอยยิ้มได้ทุกวัน คนหนึ่งชอบเอาใจด้วยการทำอาหารอร่อยๆ ให้สามีกิน ส่วนอีกคนก็ชอบกินในสิ่งที่ภรรยาทำให้ทุกอย่าง ติริดาเห็นแล้วก็พลอยมีความสุขไปด้วย

“เรื่องเรียนต่อของหนูเป็นยังไงบ้างจ๊ะ ต้องไปติดต่อกองมหาวิทยาลัยวันไหนกัน” รั้งรองถามขึ้น ในระหว่างที่ทุกคนกำลังช่วยกันทำอาหารอย่างสนุกสนาน

“ต้องไปรายงานตัววันจันทร์นี่ค่ะ หนูว่าจะขออนุญาตคุณแม่อยู่พอดี”

“ตามสบายเลยจะ ไม่ต้องมาขออนุญาตแม่หรอก หนูอยากไปไหน ทำอะไรก็ตามสบายเลยนะหนูตาล”

“ขอบคุณค่ะคุณแม่” เธอยิ้มอย่างสุขใจ อย่างน้อยรังรองก็เข้าใจ เธอทุกเรื่อง ไม่ขัดขวางและยอมตามใจในสิ่งที่เธอขอร้องก่อนจะแต่งงาน กับลูกชายของท่าน

“ให้ตำราฯไปตีใหม่จะ พี่เขาจะได้ช่วยดูอะไรๆ ให้ด้วย”

“มะ...ไม่ต้องดีกว่าค่ะคุณแม่ หนูไปเองได้” เธอรีบปฏิเสธทันที เพราะไม่อยากให้เอกราชมาวุ่นวายอะไรกับเธอมากนัก และเขาเองก็คงไม่อยากจะมาเสียเวลาอะไรกับเธอด้วย

“นั่นให้ลุงเก่งหรือไม่ก็สมศักดิ์ขับรถไปส่งตีใหม่ มหาวิทยาลัย ที่หนูเรียนกับที่บ้านต้องใช้เวลาเดินทางชั่วโมงกว่าไม่ใช่หรือ”

“ไม่เป็นไรค่ะคุณแม่ หนูไปกลับเองจะดีกว่าค่ะ จะได้ชินกับการเดินทางเอง และจะได้ไม่รบกวนเวลางานของทุกคนด้วยค่ะ” ตีรดาบอกอย่างเกรงใจ เพราะทุกคนก็มีหน้าที่และความรับผิดชอบกันหมด

“งั้นแม่ซื้อรถให้ขับไปเองดีไหมจ๊ะ”

“โอ๊ย...ไม่ดีกว่าค่ะคุณแม่ หนูขับไม่เป็นหรอกค่ะ หนูนั่งรถเมล์ดีกว่าค่ะคุณแม่” ตีรดาปฏิเสธโดยไม่ต้องคิด เมื่ออีกฝ่ายบอกจะซื้อรถให้ รังรองจะใจดีกับเธอมากเกินไปแล้ว ทำให้เธอเกรงใจจนไม่กล้ารับอะไรอีกแล้วในตอนนี้

สิ้นสุดที่ฝ่ายสามีให้เป็นจำนวนห้าล้านบาท มันก็มากมายเกินกว่า ตีรดาบ้ายายจะหาได้ในชีวิตนี้ ไหนจะเครื่องเพชรที่ท่านมอบให้เป็นของขวัญอีก แต่นี่ตีรดาได้รับไม่ไหวแล้ว

“ทำไม่ถึงชอบเกรงใจแม่หนักนะหนูตาล รู้ไหมว่าแม่หวังดีกับหนูนะ” รังรองทำเสียงงอนๆ พร้อมกับทำหน้ามุ่มเหมือนโกรธลูกสะใภ้

“โอ้ ไม่ใช่อย่างนั้นนะคะคุณแม่”

ตีรดาก้าวเข้ามากอดท่านด้วยความตกใจ ไม่คิดว่ารังรองจะโกรธ

เธอย่างๆ กับเรื่องแบบนี้ ก็เธอไม่อยากได้อะไรจากท่านแล้วนี่นา ที่ให้มาก็มากพอสำหรับคนต่ำต้อยอย่างเธอแล้ว อีกอย่างเธอกับเอกราชก็ใช้ว่าจะไปกันได้ตลอดรอดฝั่ง เพราะถ้าหากถึงวันที่ทั้งคู่ต้องแยกทางกัน ติรดาจะคืนทุกอย่างให้เขาไปโดยไม่เอาอะไรสักอย่างเลย

“แล้วมันอย่างไรหนกันล่ะ” รั้งรองหน้าอ มองลูกสะไภ้ด้วยความชัดเจนที่เธอไม่ยอมรับอะไรจากนางเลย ทั้งที่นางก็เต็มใจให้ทุกอย่าง

“หนูเพิ่งมาอยู่ที่นี่เองนะคะ ยังไม่ชินกับรถราและคนในเมืองเท่าไร เกิดขับไปชนใครเข้ามันจะแย่นะคะ”

“จริงด้วยสินะ แม่เองก็ลืมคิดถึงข้อนี้ไป” รั้งรองนึกขึ้นได้ ทำให้ติรดาแอบโผล่อก ที่ท่านเริ่มคล้อยตามความคิดของเธอบ้างแล้ว

“ให้คุณตาลองทำอะไรด้วยตัวเองไปก่อนก็ดีนะคะคุณท่าน มีอะไรจะได้ช่วยเหลือตัวเองเป็น อีกอย่างวัยรุ่นเขาก็อยากทำอะไรด้วยตัวเองแบบนี้ล่ะคะ ไม่เหมือนคนแก่อย่างเราๆ” ป้าแหวนเห็นความอึดอัดของติรดาก็ช่วยพูดอีกแรง ทำให้ติรดาถึงกับแอบส่งยิ้มให้นางอย่างขอบคุณ

“อย่างนั้นหรือหรือ” รั้งรองพิมพ์่า ก่อนจะมองหน้าลูกสะไภ้แล้วถอนหายใจ ติรดายังอยู่ในช่วงวัยที่กำลังสนุกสนานร่าเริง ต่างจากลูกชายของนางที่เป็นผู้ใหญ่และพร้อมจะมีครอบครัวแล้ว การจะให้ติรดาทำหน้าที่เมียและลูกสะไภ้อย่างเต็มตัวคงทำได้ยาก

“ในมหาวิทยาลัยคงมีหนุ่มๆ สาวๆ มากหน้าหลายตาเลยสินะ” รั้งรองโผล่ออกมา คล้ายกำลังหนักใจอะไรบางอย่างอยู่

ติรดานิ่งอึ้ง เพราะไม่รู้ว่าเจตนาที่รั้งรองพูดออกมาแบบนี้หมายความว่าอะไร ท่านกำลังวิตกอะไรอยู่อย่างนั้นใช่ไหม ถึงได้มองหน้าเธอแล้วเคร่งเครียดแบบนี้

“ถ้ามีคนมาจีบจะอย่างไรง”

“คะ...” ติรดาตกใจ ไม่คิดว่ารั้งรองจะถามอะไรออกมาแบบนี้

“ก็ถ้ามีคนมาจับไป หนูตาลจะทิ้งตำราของแม่ใหม่” รั้งรองหน้าเสี๋ย เมื่อคิดว่าจะมีผู้ชายมาอวดลูกสะใภ้ของตน ตีรดาหึ่งสวยและน่ารักขนาดนี้ มีหรือผู้ชายจะมองข้ามไปได้ง่าย ๆ

“คุณแม่” ตีรดาเองก็พูดอะไรไม่ออก เรื่องมีคนจับหรือไม่จับ เธอไม่ได้คิดมาก่อนเลย เธอคิดถึงเพียงเรื่องเรียนและเรื่องอนาคต หลังจากนั้นเพียงเท่านั้น ไม่เคยวอกแวกถึงเรื่องเพศตรงข้ามมาก่อน จนกระทั่งมาเสียความบริสุทธิ์ให้ลูกชายของท่านนั้นแหละ

“คุณท่านขา พูดอะไรอย่างนั้นคะ” ป้าแหวนหันมาปรามเจ้านายของตนทันที ทำให้รั้งรองได้สติขึ้นมา ก่อนจะหันมาบีบมือลูกสะใภ้แล้วยิ้มเจื่อน ๆ ให้

“ตายจริง! ขอโทษนะจ๊ะ แม่คิดมากไปหน่อย” รั้งรองสารภาพตามความจริง นางชอบตีรดาและเอ็นดูมาก ถึงจะเด็กแต่ก็รู้จักกาลเทศะ มีความรับผิดชอบ และว่านอนสอนง่ายไม่ดื้อรั้นกับนางเลย

“ไม่เป็นไรค่ะ หนูเข้าใจในสิ่งที่คุณแม่กำลังวิตกดี ไม่ต้องห่วงนะคะ หนูจะไม่มีทางทำอะไรให้คุณแม่กับคุณราชเสื่อมเสียชื่อเสียงแน่นอน” ตีรดาให้สัญญา แม้ว่าเธอจะแต่งงานกับเอกราชเพราะความจำยอมก็ตาม แต่เธอจะไม่มีวันทำให้เขาเสียหายโดยเด็ดขาด

เธอแต่งงานจริงๆ และตกเป็นเมียของเขาจริงๆ ถึงจะไม่เต็มใจอย่างไรก็ตาม แต่ตีรดาก็ไม่คิดจะพาดตัวเองไปเกี่ยวพันกับใครอีก เธอยังจำคำถามของยายได้ดี และคำถามนั้นของยายก็เป็นอีกเหตุผลที่เธอยอมแต่งงานกับเอกราชตามที่ทุกคนต้องการ

“ไม่แต่งงานกับคุณราชแล้วตาลจะแต่งงานกับใคร ในเมื่อเสียตัวให้คุณราชแล้ว ก็ควรจะให้คุณราชรับผิดชอบไม่ใช่หรือ หรือว่าในอนาคตตาลจะมีคนอื่น เสียตัวให้คนอื่นได้เหมือนกับที่เสียให้คุณราช”

คำถามนั้นทำให้เธอจุกในอก สมองตื้อไปชั่วขณะหนึ่งเลยทีเดียวก่อนอื่นอาจจะคิดว่าการเสียตัวให้ใครเพียงครั้งเดียวไม่ใช่ทุกอย่างของชีวิต

เพราะคนเราสามารถลืมเลือนและเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้เสมอ แต่สำหรับคนอย่างเธอแล้ว การเสียความบริสุทธิ์มีมันเป็นเรื่องใหญ่และสำคัญในชีวิต และคิดมาตลอดว่าจะมอบมันให้คนดี ๆ สักคนที่เธอรัก และเขาก็รักและพร้อมจะดูแลเธอไปตลอดชีวิตด้วย การจะให้คนอื่นมาซ้ารอย มันเป็นเรื่องที่เธอไม่เคยคิดมาก่อนเลย

มีผู้หญิงคนไหนบ้างที่อยากจะให้มีผู้ชายหลายๆ คน มีใครบ้างที่อยากล้มเหลวในชีวิตคู่แล้วแต่งงานใหม่หลายๆ คน เธอเองก็คนหนึ่งละที่ไม่อยากมีสามีหลายๆ คน หากจะเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง เธอก็ขอเลือกที่จะอยู่กับคนเดียวดีกว่า ไม่รู้สิ ใครจะว่าเธอหัวโบราณกว่าใครก็ช่าง แต่ตอนนี้เธอคิดแบบนี้จริงๆ หากวันหนึ่งต้องแยกทางกับเอกราช เธอก็จะขอกลับไปอยู่กับยายและคนในไร่จตุรารักรักเธอเหมือนเดิม

“หนูเป็นเมียตาราชนะลูก เป็นสะใภ้ของแม่ เข้าใจไหม” รังรองยิ้มกับสาวน้อย แม่จะรู้ว่าตาราชยังเด็กนักที่จะเข้าใจในสิ่งที่นางกำลังกังวล แต่ก็อยากให้อ้อมมั่นใจว่านางยินดีต้อนรับเธอเป็นหนึ่งในสมาชิกของบ้านจริงๆ

“คะคุณแม่ หนูเข้าใจค่ะ” ตาราชพยักหน้า อุ่นใจที่อย่างน้อยรังรองก็รักและเอ็นดูเธอ จะมีก็แต่ลูกชายของท่านนั่นแหละ ที่มีที่ทำงานปิ้งกับเธอตลอดเวลา แต่นั่นก็เป็นปัญหาของเขาคนเดียว เพราะฉะนั้นก็แล้วแต่เขาจะรู้สึกเลย

“ลูกตาลละครับ”

คำถามของลูกชายในตอนสายทำให้รังรองวางถ้วยชาที่กำลังจิบลงบนโต๊ะทันที ก่อนจะเงยหน้ามองสุดหล่อของนางด้วยแวตาท่าที่เอือมระอา

“ไปเรียนตั้งแต่เช้าแล้วละ ถามทำไม สนใจเมียด้วยหรือเรา”

คำถามนั้นทำเอาเอกราชแทบสอ่ล้ากภาพที่ป่าแหวนนำมาเสิร์ฟก่อนจะมองหน้ามารดาด้วยสีหน้าเฉื่อยๆ เพราะรู้ว่าท่านกำลังเหน็บเขาอยู่

“ทำไมคุณแม่พูดแบบนี้ล่ะครับ” เอกราชถอนหายใจ พักนี้เขายุ่งกับการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับโรงแรม ทำให้ต้องตื่นตั้งแต่ห้าโมงและกลับตึกแทบทุกวัน เพราะฉะนั้นจึงแทบไม่ได้พูดคุยกับมารดาหรือตริดาเลยตลอดสองสัปดาห์ที่ผ่านมา

“ก็เห็นยุ่งๆ เลยคิดว่าแกคงไม่มีเวลาสนใจใครหรอก”

“โอ้ คุณแม่ก็” เอกราชทำหน้าเหยงๆ รู้ตัวว่าผิด ที่ไม่ได้ใส่ใจท่านเท่าที่ควร กับตริดาเองก็เช่นกัน แทบจะไม่เจอหน้ากันด้วยซ้ำ และดูเหมือนว่าเธอเองก็เลี้ยงที่จะเผชิญหน้ากับเขาด้วย

“มะรินนี่แม่จะไปหาตาฉัตร จะไปอยู่เป็นเพื่อนหนูแพรวจนกว่าจะคลอด และจะอยู่ช่วยเลี้ยงหลานอีกสักพัก ยิ่งไงแม่ฝากราชช่วยดูแลน้องหน่อยได้ไหม”

“ไม่มีปัญหาครับ เดี่ยวผมดูแลลูกตาลีให้เอง” เอกราชรับปาก แม้ยังไม่รู้ว่าจะทำได้อย่างไรที่พูดหรือเปล่า ตริดาเองก็เชื่อว่าเธออยากให้เขาดูแลเสียเมื่อไร

“ให้มันได้อย่างที่พูดเถอะ ไม่ใช่จะดีแต่ปากเสียล่ะ” คนเป็นแม่ค่อนข้างให้ ถึงจะห่วงแต่ก็ต้องไปดูทางนั้นก่อน เพราะแพรวใหม่กับเอกฉัตรเองก็ไม่มีใคร อย่างน้อยเอกราชกับตริดาก็ดูแลตัวเองได้ ไม่น่าห่วงอะไรมากเท่าคนที่ต้องอย่างแพรวใหม่ที่ต้องมีคนดูแลตลอดเวลา

“แล้ววันนี้ไม่ไปทำงานหรือ”

“หยุดสักวันเถอะครับ ปวดหัวจะแย่อยู่แล้ว กว่าจะเคลียร์ได้ไม่ใช่ง่ายๆ เลย” เอกราชถอนหายใจ ลูกค้าคนหนึ่งที่เขาเข้ามาพักสร้างความเดือดร้อนให้อย่างไร้โมโห กว่าจะจัดการทุกอย่างได้ก็แทบแย่ไปเหมือนกัน ดีที่เอกภพพี่ชายคนโตช่วยเคลียร์ให้อีกทาง เรื่องทุกอย่างจึงคลี่คลายได้ดี

ลูกค้าต่างชาติคนหนึ่งลักลอบเข้ามาในประเทศเพื่อหนีคดีอุกฉกรรจ์ ทำให้โรงแรมของเขาต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วย แม้จะไม่มีเสียงสำหรับ

เรื่องนี้ แต่ในฐานะเจ้าของโรงแรม เขาก็ต้องให้ความร่วมมือกับตำรวจ
“เคลียร์ได้ก็ดีแล้ว รอบหน้าก็ต้องรอบคอบให้มากกว่านี้ จะได้
ไม่มีปัญหาแบบนี้ตามมาอีก จะได้มีเวลาให้เมียด้วย ดูเถอะ...วันๆ
แทบไม่เจอกันเลยกระมัง”

“ไม่เจอก็ดีแล้วนี่ครับ จะได้ไม่ต้องมาทะเลาะกันให้คุณแม่เครียด”
เอกราชหัวเราะเบาๆ อยากให้มารดาได้คลายความเครียดบ้าง

“อย่ามาพูดเป็นเล่นน่าตาราช นี่แกคิดว่าแม่ให้ห้องไปนอนข้าง
ห้องแกล่นๆ จั๊นแหรอ” คนเป็นแม่ถลิ่งตาใส่ลูกชายด้วยความขัดใจ

“โอ้ คุณแม่ครับ” เอกราชโอดครวญ เขามองออกตั้งแต่แรกแล้ว
ว่ามารดาให้ตึรตามานอนห้องข้างๆ เขาทำไม หากไม่ใช่เพราะวางแผน
ให้ใกล้ชิดกัน

“ที่แม่ยอมทำตามข้อตกลงของหนูตาล ก็เพราะคิดว่าแกจะ
สามารถทำให้หนูตาลรักแกและยินยอมอยู่กับแกตลอดไปได้ เพราะ
ฉะนั้นสี่ปีก่อนห้องเรียนจบ แกจะต้องทำให้หนูตาลรักแกให้ได้”

“ว่าไงนะครับคุณแม่” เอกราชอ้าปากค้าง ไม่คิดว่ามารดาจะจริงจัง
กับการจับคู่เขากับตึรตามากขนาดนี้

“หรือว่าแกไม่มีปัญญา”

“ผม...” เอกราชพูดไม่ออก ไม่คิดว่าจะโดนมารดาสบประมาท
ขนาดนั้น เขาทั้งหล่อทั้งรวยและมีเสน่ห์ขนาดนี้ สาวๆ ที่ไหนก็อยากได้
ไปเป็นสามีกันทั้งนั้น ตึรตาเองก็เหมือนกัน หากเขาลงมือหว่านเสน่ห์
เธอก็คงหนีไม่รอดเงื้อมมือเขาไปได้หรอก

แต่ว่า...ทั้งเธอและเขาต่างก็ไม่ชอบซี้หน้ากันนี่นา แล้วเขาจะลงทุน
ทำแบบนั้นไปเพื่ออะไรกันล่ะ

“เจาะไข่แดงห้องไปแล้ว แกก็ต้องรับผิดชอบชีวิตน้องให้ดีนะ
ตาราช แม่ไม่อยากจะให้เป็นผู้ชายมั่งง่าย ยิ่งน้องยังเด็กและไร้เดียงสา
แบบนี้แม่ก็ยิ่งห่วง เด็กมันไม่มีพ่อแม่ อยู่กับยายที่แก่และลำบากมา

ตั้งแต่เด็ก แม่ส่งสารน้อง ออยากให้น้องมีชีวิตที่ดีขึ้น”

“คุณแม่” เอกราชเข้าใจมารดาดี แต่เขากับบิดามันไม่ใช่ในแบบ
คู่สามีภรรยาทั่วไปนี่นา

“จริงๆ เรื่องเรียนต่อ แม่เองก็ไม่เห็นด้วยเท่าไรนักหรอก เพราะ
กลัวน้องจะไปเจอคนอื่นนอกจากราช และคิดว่าแม่กับราชดูแลน้อง
ได้สบายๆ อยู่แล้ว แต่เพราะแม่อยากให้ทั้งสองคนใช้เวลาเรียนรู้กัน
และกัน แม่ถึงยอมให้น้องมาเรียนและอยู่ที่นี่ด้วยกัน แม่จึงจ้งนะราช
ราชอย่าทำเป็นเรื่องเล่นๆ ได้ไหม”

“แล้วผมจะทำอะไรได้ล่ะครับคุณแม่ ในเมื่อข้อตกลงมันเป็น
แบบนี้” เอกราชบอกอย่างอ่อนใจ มารดาเขาจริงจ้งมาก เพราะฉะนั้น
หากต่อต้านก็อาจจะโกรธจนลมออกหูแน่ๆ

“แกนี่มัน...บหจะงี้ก็งี้เสียจริง ไม่ได้ตั้งใจแม่เลย” รั้งรองหงุดหงิด
หัวใจ ทำไมเอกราชถึงได้ไม่ฉลาดเอาเสียเลย ทั้งที่โอกาสก็ลอยอยู่
ตรงหน้า

“โง่เลยหรือครับ” คนเป็นลูกหน้าเสีย เมื่อโดนกล่าวหาว่าโง่
ไปเสียอย่างนั้น

“ก็เออน่ะสิ มาถึงขนาดนี้แล้วต้องให้แม่สอนอีกหรือไง นั่นเมียนะ
ตาราช ใช้คนอื่นคนไกลเสียเมื่อไรละ เมียบอกไม่ให้แตะ แกก็ไม่กล้า
แตะงั้นหรือ โอ้ย...แม่อยากจะทำตาย กับผู้หญิงคนอื่นนี่ลั่นเป็นปลาไหล
เขียว ที่กับเมียนี่เชื่ออย่างกับลูกแมว”

“ผม...”

“แกมันกระจอก เมียคนเดียวก็จัดการไม่ได้ ระวังเถอะ...เมียบ
ไปเจอหนุ่มๆ ที่มหาวิทยาลัยตามจับเมื่อไร แม่จะสมน้ำหน้าให้ น่ารัก
ขนาดนั้น เกิดคนอื่นฉกไปจะไม่เสียตายหรือไง”

เอกราชหุบปากเงียบ หากแต่สมองก็เริ่มคิดคล้อยตามที่มารดา
บอกจริงๆ เมียเขาก็ไม่ได้ซีหระอะไรนักหรอก คงจะมีคนมองบ้าง

เป็นธรรมดา แต่ว่าเธอจะกล้านอกใจเขาอย่างนั้นหรือ ในเมื่อก็แต่งงานกันแล้ว ถึงจะจำใจแต่งมันทั้งคู่ก็ตามเถอะ

“แม่ออกไปซื้อของกับป่าแหวนข้างนอกดีกว่า จะหาของฝากไปให้หนูแพรกับตาฉัตรด้วย เบื่อจะคุยกับคนบื้อๆ บางคนแล้ว อ้อ...จะสี่ปีหรือก็ปีก็ช่าง ยังไงแม่ก็ไม่อยากให้เลิกกัน อย่าคิดว่าอยู่กันไปอย่างนี้เพื่อตบตาแม่หรือให้ทุกคนสบายใจ บอกไว้เลยว่าสี่ปีก่อนน้องจะเรียนจบแล้วทิ้งราชไป ราชจะต้องทำให้น้องมีใจให้ราชให้ได้ ไม่อย่างนั้นจะหนีไปบวชให้มันรู้แล้วรู้รอดไปเลยคอยดู” รังรองตบตบ ก่อนจะลุกขึ้นจากเก้าอี้แล้วเดินหนีลูกชายไปดื้อๆ ทิ้งให้ออกราชได้แต่มองตามไปด้วยอาการงงงวยไม่น้อย

‘คุณแม่นะคุณแม่’

เอกราชถอนหายใจ จะทำอย่างไรกับเมียที่ได้มาโดยไม่ตั้งใจนี้ดีจริงๆ เขาควรปล่อยให้เธอมีชีวิตของตัวเองแบบนี้ก็ดีแล้ว ต่างคนต่างอยู่โดยไม่ข้องเกี่ยวกันและกัน แต่ในเมื่อมารดาของเขาไม่ยอมให้เป็นแบบนั้น เขาควรจะทำอย่างไร

เอาน่า...ก็มีเวลาตั้งสี่ปีไม่ใช่หรือกว่าติรดาจะเรียนจบ ถึงเวลานั้นมารดาอาจจะเข้าใจและเลิกบังคับให้เขามีลูกเมียไปแล้วก็ได้ ติรดาเองก็อาจจะพบเจอใครที่ดีกว่าเขาแล้วขอเลิกไปเองก็ได้นี่นา ถึงเวลานั้นมารดาจะตำหนิอะไรเขาได้ละ

หรือไม่อย่างนั้น...ก็คงต้องทำให้เธอหลงรัก ทำให้เธอสนใจ ทำให้รู้ว่าเขานั้นเป็นสามีที่ดีและมีค่าควรแก่การรักษาเอาไว้อย่างที่เธอไม่สามารถไปหาที่ไหนได้

“6 ดินดีๆ สิครับคุณราช”

สมศักดิ์เตือนเจ้านายหนุ่ม เมื่อต้องประคองอีกฝ่ายลงจากรถด้วยสภาพทุลักทุเล หลังจากไปร่วมงานเลี้ยงงานหนึ่งของลูกค้า แล้ว

ดื่มเหล้าจนเมาหนักกลับมา

“ทำไมต้องดื่มจนเมาขนาดนี้นะครับ” สมศักดิ์บ่นอุบ ก่อนจะประคองเจ้านายเข้าบ้านด้วยอาการเหนื่อยหอบ เวลาตีสามแบบนี้ทุกคนคงนอนหลับกันไปหมดแล้ว และเขาคงไม่กล้ารบกวนให้ใครมาช่วยดูแลเจ้านายเป็นแน่ นอกจากจะส่งกลับห้องนอนให้เร็วที่สุด

“คราย ครายมาวาวว” เอกราชเสียงยาน กอดคอลูกน้องคนสนิทเอาไว้เพราะทรงตัวไม่อยู่ ทุกข์ทุเลกันจนมาถึงหน้าประตูห้องนอน

“ไปเรียกเมียฉันมา” เอกราชชี้ิ้วไปที่ประตูห้องข้างๆ ทำให้สมศักดิ์ถึงกับรีบส่ายหน้าทันควัน

“อย่าดีกว่าครับ ปานนี้คุณลูกตาลหลับแล้ว อย่าไปกวนเธอดีกว่า”

“เมียฉัน ฉันจะกวน” พุดพลางเดินไปทุบประตูห้องเมียทันที ทำให้สมศักดิ์รีบไปคว้าแขนเจ้านายไว้ด้วยอาการตื่นตกใจ

“เจ้านาย” ลูกน้องวัยสี่สิบส่งเสียงปรามเจ้านายหนุ่ม ทว่าอีกฝ่ายกลับส่งเสียงหัวเราะชอบใจ คล้ายกับจะจงใจแกล้งอย่างไรอย่างนั้น

“เมียจำ...ผัวกลับมาแล้ว” คนเมาส่งเสียงเรียก พร้อมกับทุบประตูห้องบังกๆ ทำให้สมศักดิ์ถึงกับอ้าปากค้าง รวบตัวเจ้านายเอาไว้ไม่ให้ทุบประตูห้องของตริตาได้

“เมียจำ ผัวมาแล้วจะ อยู่นี่แล้วนะ เขยิบมาใกล้ๆ เอ๊ก” คนเมาส่งเสียงอ้อแอ้เป็นเพลงแล้วหัวเราะ ทำให้สมศักดิ์ถึงกับยกมือขึ้นเกาหัวไม่รู้จะจัดการกับคนเมาที่แสนดีคนนี้อย่างไรดี

ไม่ทันได้ลากตัวเจ้านายกลับห้อง ประตูห้องนอนที่ถูกทุบก็ถูกเปิดออกมา พร้อมกับเจ้าของร่างเล็กในชุดนอนน่ารักที่ก้าวออกมายืนหน้าประตูด้วยแวตาคู่คนเคื่องไม่น้อย

“เกิดอะไรขึ้นคะพี่สมศักดิ์” ตริตาถามเสียงเคียด ก่อนจะหันไปมองร่างสูงที่ยืนโง่งนงนอนอยู่ในการประคองของสมศักดิ์

“คือว่า...” สมศักดิ์อึกอ๊ก มองเจ้านายด้วยอาการอ่อนอกอ่อนใจ

“นี่ไงสมศักดิ์ นี่ไงเมียฉัน” พุดพลางชี้นิ้วไปที่ติริดา ก่อนจะส่งเสียงหัวเราะออกมาอย่างขบขัน ในขณะที่ติริดาชักสีหน้า มองคนเมมาด้วยแวตาท่าขุ่นเคืองเป็นอย่างมาก

“นี่คุณราชกินเหล้าจนเมาขนาดนี้เลยหรือคะ” ติริดาถอนหายใจดังเฮือก จะว่าไปวันนั้นเขาก็เมาแบบนี้แหละ ถึงได้เกิดเรื่องบ้าๆ ขึ้น คิดถึงแล้วก็นำโมโหหนัก

“ครับ พอดีมีงานเลี้ยงนิดหน่อย ยังไงฝากคุณลูกตาลดูแลคุณราชที่ได้ไหมครับ”

“ได้ไงคะ พี่สมศักดิ์ก็พาคุณราชกลับเข้าห้องไปสิ” เธอส่ายหน้ารัวๆ เรื่องอะไรที่เธอจะต้องดูแลคนเมมาด้วยละ เมาแบบนี้ตัวใครตัวมันเถอะ เธอไม่ยุ่งด้วยหรอก

“คุณราชแกไม่ยอมสิครับ จะหาคุณลูกตาลให้ได้”

“ฮะ ว่าไงนะคะ”

“เมียจ๋า...” ร่างสูงปรีเข้ามาหาติริดา ทำให้เธอต้องรีบเบี่ยงตัวหนีทันควัน เป็นเหตุร่างนั้นเสียหลักล้มลงไปนอนกับพื้นหน้าประตูห้องของเธอดังตุ้ม

‘ช่วยละ! มันอะไรกันนี่’

“เอ่อ... ฝากคุณลูกตาลเคลียร์ต่อเลยนะครับ ผมเองก็ไม่ไหวแล้ว ไม่รบกวนแล้วครับ ลาแล้วครับ”

“อ้าว! พี่สมศักดิ์จะไปไหนคะ เตียวก่อนสิคะ ช่วยกัน...” ติริดาถอนหายใจ เมื่อจู่ๆ สมศักดิ์ก็ซิ่งหนีออกไปดื้อๆ แล้วทั้งคนเมมาสภาพย่าแย้ให้เธอดูแลเพียงลำพัง

“เมียจ๋า...”

‘เมียบ้าอะไรละ!’ ติริดาได้แต่ถอนใจในใจ เอาอย่างไรดีละ ที่นี้ รังรองก็ไม่อยู่แล้วด้วย เดินทางไปไรซ์ตราตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้ว แต่ขึ้นอยู่ก็คงได้ปวดหัวกับคนเมมาไม่ต่างจากเธอนักหรอก

“นี่มันเวรกรรมอะไรของเธอกันนะลูกตาล” สาวน้อยโพล่งออกมาอย่างเหลืออด ก่อนจะตัดสินใจลากร่างใหญ่นั้นเข้ามาในห้อง และกว่าที่จะลากเขาขึ้นไปนอนบนเตียงได้ ติรดา ก็หึ่งเหน้อยทั้งหอบจนอยากจะร้องให้ออกมาให้มันรู้แล้วรู้รอด

“ร้อน ถอดเสื้อผ้าให้หน่อย” คนเมมาหึ่งเสื้อผ้าตัวเอง ทำให้ติรดา จำต้องช่วยถอดเสื้อผ้าของเขาออกจากร่างกาย แต่ก็เหลือปรากการด่านสุดท้ายเอาไว้ เพราะว่าเธอใจไม่กล้าพอที่จะทำอย่างนั้นได้

“ตาล ลูกตาล” คนเมาร้องเรียก ทำให้เจ้าของเตียงต้องเดินไปนั่งลงใกล้ๆ

“อะไรอีกคะ นอนเฉยๆ ได้ไหม”

“อยู่ไหน” ถามไปกวาดมือหาเธอไป ทำให้ติรดาต้องยื่นมือไปจับมือเอาไว้

“อยู่นี่ค่ะ ว้าย!” เธอร้องเสียงหลง เมื่ออยู่ๆ คนเมาก็ดึงมือเธอให้ล้มลงไปนอนด้วยกัน ก่อนที่ร่างใหญ่ภายใต้กางเกงชั้นในเพียงตัวเดียวจะยกท่อนขากักกันเธอไม่ให้ขยับหนีไปไหน

“คุณราชา!” ติรดาเสียงแข็ง เจอแบบนี้เธอไม่ตลกแล้ว นี่เขาจะทำอะไรกับเธอกันแน่

“จับได้แล้ว” คนเมาหลับตาพูด พร้อมกับซุกใช้ไบหน้ากับซอกคอของเธอ

“แอนนี่จ๋า”

หือ... ใครคือแอนนี่ หรือจะเป็นคู่ขาที่เข้าไปกินเหล้าด้วยกันมาอย่างนั้นหรือ

“น้องส้มจ๋า นวดตรงนี้ให้ป่าที่ลิจ๊ะ”

น้องส้ม...

น้องส้มที่ไหนกัน หรือว่าจะเป็นหนึ่งในสาวๆ ที่คอยบริการเขาอย่างนั้นหรือ

“คนบ้า! ไอ้คุณราชบ้า” ตีรดาทูปอกแน่นๆ ของเขาด้วยความ
คับแค้นใจ แม้ยังกอดเธออยู่ แต่เขาก็เอาแต่เพื่อถึงอิเหนาที่เคยกกกอด
อย่างนั้นหรือ โอ้ย! เธออยากจะฆ่าเขาให้ตายนัก

“ปล่อยนะ ปล่อยหนูเดี๋ยวนี้เลย” เธอพยายามผลักไสอ้อมกอด
นั้น ทว่ายิ่งผลักไสยิ่งโดนรัดแน่นขึ้นไปเรื่อยๆ

“โอ้ย...ที่รักจำ อย่าทำป่าแรงลึจ๊ะ เดี่ยวปากก็ขาดใจตายกันพอดี”
คนเมาโอตครวญ ยิ่งทำให้คนเป็นเมียโมโหหนักขึ้นอีกเท่าตัว

“ที่รักหรือ ไหน...ที่รักคนไหนอีก” ตีรดาบิตไบหูคนเมาเต็มแรง
ด้วยความแค้นใจ ทำให้อีกฝ่ายถึงกับส่งเสียงร้องออกมาด้วยความ
เจ็บปวดเลยทีเดียว

“อูย...น้ำหวานจำ บิดหูพี่ทำไมจะคนตี พี่เจ็บนะคะ”

น้องน้ำหวานก็มีด้วย...

ตีรดากัดฟันกรอด เจ็บจี๊ดในใจจนไม่อาจกลืนน้ำตาเอาไว้ได้
ไม่ใช่เพราะหึงหวงที่เขามีใคร แต่เป็นเพราะน้อยใจในโชคชะตาของ
ตัวเอง ที่จะต้องมาตกเป็นเมียของคนมั่งง่ายไม่รู้จักพออย่างเขา

สาวน้อยพลิกตัวนอนหันหลังให้แล้วร้องไห้เจี๊ยบๆ ด้วยความ
น้อยเนื้อต่ำใจ ทำไมเธอจะต้องมาเจอเรื่องบ้าๆ แบบนี้ ทั้งที่ชีวิตกำลัง
จะไปได้ดีอยู่แล้ว

สาวน้อยกอดตัวเองด้วยความโหวงเหวงในใจ ก่อนจะรีบบาด
น้ำตาออกไปจากแก้มใสแล้วบอกตัวเองให้เข้มแข็ง แต่แล้วจู่ๆ วงแขน
กว้างก็เข้ามาโอบกอดเธอจากด้านหลัง พร้อมกับจุมพิตองที่กดลงบน
แก้มชั้นของเธออย่างแผ่วเบา ทำเอาตีรดาถึงกับตัวแข็งทื่อไปชั่วขณะ

สัมผัสนั้นอ่อนโยนเกินกว่าที่เธอจะปกป้อง อีกทั้งมีนางจันตั้งตัว
ไม่ติดไปชั่วขณะ หยาดน้ำตาเหือดแห้งเพราะริมฝีปากหนาจูบชับวน
ไปมาหลายครั้ง ก่อนที่มันจะวกกลับมาถูกรานที่ริมฝีปากล้นระริกของ
เธอเป็นอันดับต่อมา

ไม่รู้เป็นเพราะกลิ่นเหล้าจากปากของเขา หรือว่าเป็นเพราะรสจืด
แสนประหลาดล้ำที่ทำให้ตริตาหัวหมุน ในกายร้อนรุ่มขึ้นแปลกๆ เมื่อ
ถูกปลุกเร้าจากฝ่ามือที่ลูบไล้ไปทั่วร่าง โพรงปากแสนหวานถูกรุกราน
จากปลายลิ้นใหญ่จนเธออ่อนระทวยไปหมด รวากับโดนอีกฝ่ายดูดพลัง
จนไร้เรี่ยวแรงไปในพริบตา อยากจะส่งเสียงหรืออ้อนวอนให้เขา
หยุดการกระทำบ้างนี่ หัวร่างกายเธอกลับไม่ยอมให้ความร่วมมือเลย
แม้แต่ห้อย

“อ้อ...”

ไม่ใช่เสียงร้องห้ามปราม แต่เป็นเสียงครางของเธออันเกิดจาก
ความหวามไหวจนมีอาการกัดกันอารมณ์ตัวเองได้ ใบหน้าหวาน
แหงนหงายรับจูบอันเรียกร้องของเขาอย่างลึมตัว ในขณะที่ร่างเล็ก
ก็บิดส่ายไปมาอยู่ใต้ร่างของเขาด้วยหัวใจที่เต้นรัวราวกับกลองเพล

“คุณราช” สาวน้อยหายใจหอบๆ เมื่อเขาถอนจูบแล้วซบหน้า
ลงกับอกของเธอ ก่อนจะสวมกอดเอาไว้แน่นราวกับกลัวว่าเธอจะหายไป
อย่างไรอย่างนั้น

“คุณราชคะ” ตริตาส่งเสียงเรียก แต่อีกฝ่ายก็เหมือนจะหลับ
ไปแล้ว เธอพยายามขึ้นตัวหนีด้วยความรู้สึกละอายกับสิ่งที่เกิดขึ้น
ก่อนหน้า แต่ว่าอ้อมกอดนั้นก็ไมยอมคลายออกไปให้เธอเป็นอิสระ
ได้เลย

ตริตานอนมองหน้าคนเฒ่าด้วยความรู้สึกที่อธิบายไม่ถูก ใจหนึ่ง
อยากจะทูปเขาให้ตายที่มาทำบ้าง กับเธอแบบนี้ได้ หากแต่อีกใจ
ก็คิดว่าฆ่าเขาให้ตายไปก็เท่านั้น เพราะมันไม่อาจทำให้ทุกอย่างกลับมา
เป็นเหมือนเดิมได้อีกแล้ว

สาวน้อยถอนหายใจแล้วหลับตาลงซ้าๆ เพื่อกักกันไม่ให้หน้าตา
รินไหลออกมาอีกหน จนไม่นานก็เผลอหลับไปในที่สุด ในขณะที่คนเฒ่า
กลับลืมหัดตื่นขึ้นมาซ้าๆ แล้วนอนมองหน้าเธอด้วยความรู้สึกที่ยากเกิน

จะอธิบายอะไรออกมาได้เช่นกัน

“ขอโทษนะลูกตาล จันทขอโทษ”

ชายหนุ่มกล่าวออกมาเบาๆ ก่อนจะนอนเอามือเท้าศีรษะ แล้ว
จ้องมองเธออยู่แบบนั้น โดยไม่มีคำใดเอื้อนเอ่ยออกมา นี่เขาทำบ้าอะไร
ลงไป อยากให้เธอสนใจ อยากให้เธอหวง แต่กลับกลายเป็นทำให้เธอ
ยิ่งโกรธเขามากขึ้นอย่างนั้นหรือ

